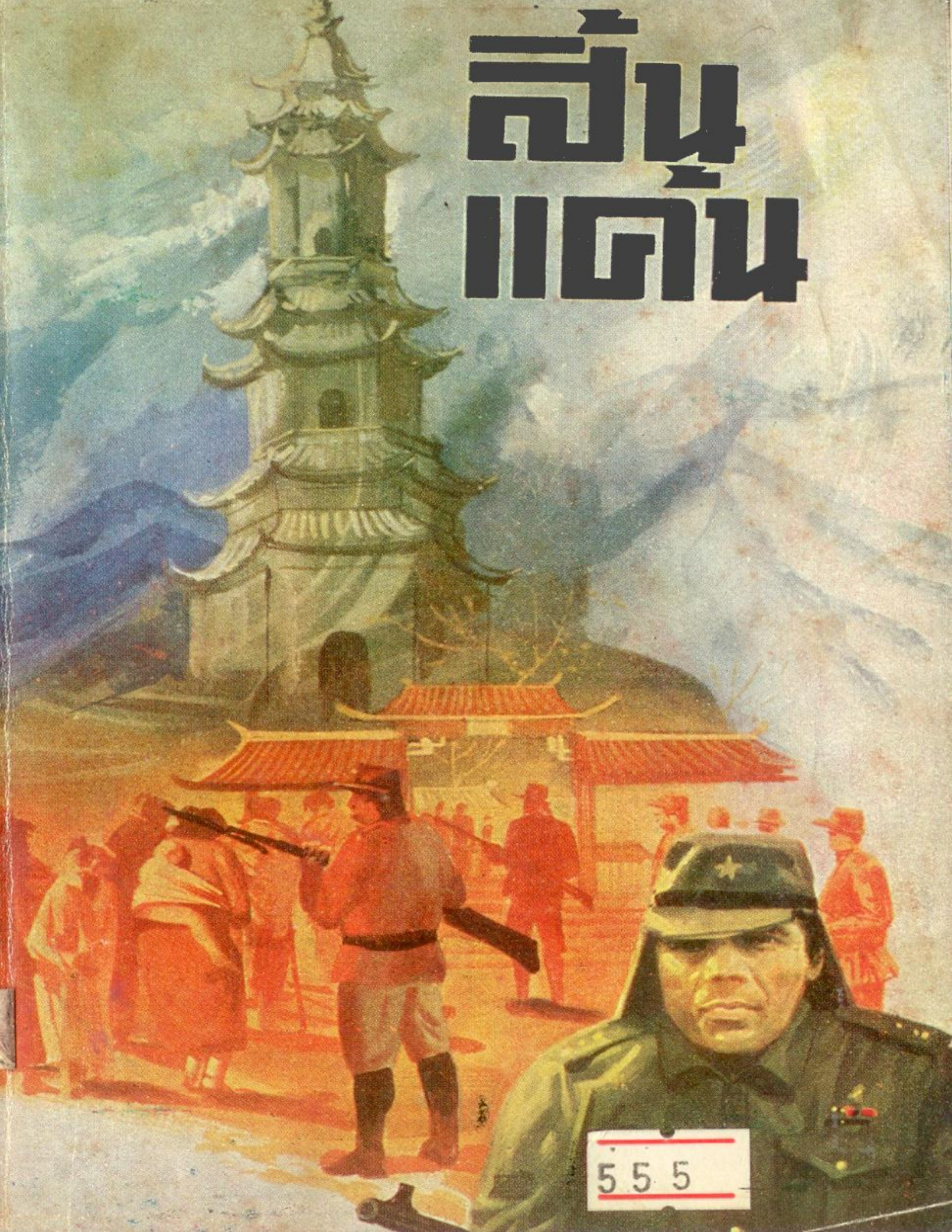

สิ้น แดน

สิ้นแก่น

แปลจาก

The Seed Must Die

โดย

Yong Choon Ahn

กองบรรณาธิการ โอ. เอ็ม. เอฟ.

111/9 ถนนปั้น สีลม กรุงเทพฯ 5

จัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2514 จำนวน 2,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2520 จำนวน 2,000 เล่ม

Copyright 1965

THE INTER-VARSITY FELLOOWSHIP

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จักร์ตนิทวงศ์ 367/18-19 สามแยกไฟฉาย กรุงเทพฯ

นายเล็ก ไชยเทิดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2520 โทร.4673374

คำนำ

เหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นในประเทศเกาหลี ชาวเกาหลีเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมเก่าแก่ยาวนานกว่า 3000 ปี นานกว่าประเทศในภาคพื้นยุโรปและอเมริกา และนานกว่าประเทศญี่ปุ่น แต่วัฒนธรรมอันเก่าแก่นี้ไม่สามารถจะยับยั้งการรุกรานของญี่ปุ่นได้

ในปี ค.ศ. 1910 ญี่ปุ่นยึดครองเกาหลี ได้ทำให้โฉมหน้าของเกาหลีเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน ประชากรเกาหลีสามสิบล้านคนถูกลดฐานะจากความเป็นเอกราชเป็นอาณานิคม และต้องสูญเสียอิสรภาพ ญี่ปุ่นปกครองอย่างทารุณโหดร้าย ตำรวจกดขี่ข่มเหงประชาชน มีการริบทรัพย์และการจองจำ มีการสังหารหมู่เพื่อลดกำลังชาวเกาหลี

อาวุธที่สำคัญที่จะใช้ยับยั้งค้ำให้ชาวเกาหลีเป็นอันเดียวกันกับชาวญี่ปุ่นก็คือหลักคำสอนของรัฐบาลที่ยกพระเจ้าจักรพรรดิญี่ปุ่นเป็นเสมือนพระเจ้า พร้อมกับมีข้อบังคับให้ทุกคนเข้าร่วมในพิธีกรรมของชาติซึ่งเกี่ยวข้องกับการนมัสการที่ศาลเจ้าชินโต

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของศิษยาภิบาลท่านหนึ่งพร้อมกับคนในครอบครัวของท่านที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง

สารบัญ

1. การแผ่อำนาจของญี่ปุ่น	6
2. ความโหดร้ายของสงคราม	9
3. ก้าวใหม่ของมัทธิว	18
4. เกิดจากจลาจลในชุมชน	22
5. สู้แดนประหาร	32
6. ชีวิตของบุตรบุญธรรม.....	45

1. การแผ่อำนาจของญี่ปุ่น

ท่านศิษยาภิบาลชั้นต้องถูกตัดสินเป็นครั้งที่สองให้จำคุกต่อไปที่เรือนจำวางจูกิก 18 เดือน ในฐานะไม่ยอมทำตามนโยบายของรัฐบาล สุขภาพของท่านยิ่งทรุดหนักลงเมื่อครบกำหนดโทษตำรวจจึงอยากจะปล่อยตัวท่านไปโดยไม่ต้องสอบสวนอีก เพียงแต่ท่านทำตามวิธีง่าย ๆ ที่ตำรวจแนะนำเท่านั้น แต่วิธีการของตำรวจนั้นมันขัดกับความเชื่อของท่านเสียจนไม่อาจทำตามได้

ดังนั้นท่านจึงต้องถูกคุมตัวมาขึ้นต่อหน้าอัยการโยคา เมื่อผู้คุมได้รับคำถามจากอัยการว่าศิษยาภิบาลได้ประพฤติดังที่คิดขึ้นหรือไม่ และได้เข้าร่วมพิธีนมัสการรูปเคารพหรือเปล่านั้น ผู้คุมก็ตอบว่า

“ครับ เขาเข้าร่วมไม่เพียงแต่ปฏิบัติตามวิธีไหว้รูปเคารพเท่านั้น แต่ยังปรับปรุงตัวขึ้นมากมาย ประวัตินี้ของเขาดีพร้อมครับ”

“ไม่จริง” ศิษยาภิบาลกล่าวค้านอย่างรวดเร็ว “ผมไม่เคยเข้าร่วมในการไหว้รูปเคารพเลย”

โยคาเพิ่งมองดูชายนักโทษมองผู้คุมและหันมามองศิษยาภิบาลนักโทษอีกครั้งหนึ่ง เขาประหลาดใจที่ศิษยาภิบาลยังเฝ้าอยู่ ชายผู้นี้ถูกจองจำอยู่ในคุกนานกว่าสองปีครึ่งแล้ว ไม่ใช่แค่ภรรยาและลูกเท่านั้นที่เฝ้าคอยการปลดปล่อยของเขา แต่ยังมีพ่อวัยชราผู้ใกล้จะถึงแก่ความตายเฝ้ารออยู่ด้วย เขาไม่อยากจะพบคนเหล่านั้นหรือ หากศิษยาภิบาลแสดงความจำนงใด ๆ อันหนึ่งการยอมรับ เขาก็เต็มใจที่จะปลดปล่อยไป แต่บัดนี้เขาจนเฉียวที่ศิษยาภิบาลกล่าวคัดค้านคำให้การของผู้คุม อย่างไรก็ตามก็ดีอัยการได้ให้โอกาสเขาอีกครั้งหนึ่งเพื่อตั้งใจใหม่

“เกือบสามปีแล้วนะที่คุณจากครอบครัวมา ไม่อยากจะกลับไปพบเขาบ้างหรือ เวลาที่ต้องอยู่ในคุกของคุณก็จะหมดกำหนดอยู่แล้ว คุณจะไม่เลิกล้มความดีอันเก่า ๆ แล้วหันเข้ามานับถือศาสนาที่เหมาะสมที่สุดสำหรับประเทศของคุณบ้างเลยหรือ”

“ขอบคุณสำหรับความกรุณาของท่าน” ศิษยาภิบาลชั้นกล่าวตอบ เป็นการกล่าวตอบด้วยความจริงใจ ทั้งนี้ก็เพราะตระหนักดีว่าอัยการได้กระทำทุกวิถีทางที่จะปล่อยเขา “ขอบคุณครับ แต่ผมจะเลิกล้มความเชื่อของผมไม่ได้”

“สามปีที่ต้องทนทุกข์ทรมาน ไม่ได้ทำให้คุณเปลี่ยนแปลงไปเลยหรือนี่”

“ก็อย่างที่ผมเคยบอกท่านเมื่อสิบแปดเดือนก่อนนั่นแหละครับ ความเชื่อของคริสเตียนยิ่งเพิ่มพูนขึ้น เมื่อได้ประสบกับความทุกข์ทรมาน ด้วยเหตุนี้การอยู่ในคุกจึงทำให้ผมดีขึ้น คุณมาอยู่เรื่องนี้อย่างไรประโชชน์จริง ๆ อย่างไรก็ดีผมไม่เห็นเป็นเรื่องแปลกไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากกลับบ้านพระคริสต์ก็อยู่กับผมหรือถึงผมยังอยู่ในคุก พระองค์ก็อยู่กับผมเช่นเดียวกัน” ท่านกล่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน

โยดาจึงพิจารณาศิษยาภิบาลอย่างไม่เข้าใจ “ดูเหมือนคุณจะตายอยู่แล้ว ยังจะช่างพูดอีก เอาแรงที่ไหนมานะ” พูดจบเขาก็หันไปทางอื่น

ศิษยาภิบาลหันกลับไปยังห้องข้างพร้อมกับผู้คุม

“ขอใจที่พูดเข้าข้างผมต่อหน้าอัยการ” ท่านกล่าวกับผู้คุม “แต่ขอโทษที่ผมคัดค้านคุณ เพราะมันเป็นปฏิปักษ์กับที่ผมเชื่อถือ หากนึ่งเฉยเสียก็เป็นการผิด”

ผู้คุมพูดทั้ง ๆ ที่ยังเป็นทุกข์ใจและออกจะหนักใจที่ต้องขายหน้าต่ออัยการ

“ไม่เป็นไรครับ หากคุณกล่าวอย่างจริงใจ แต่ผมรู้ว่าคุณไม่ได้พูดเพื่อตัวเอง และผมก็ไม่ต้องการจะเห็นคุณนั่งอยู่ในคุกต่อไปอีก”

โยดาตกลงใจที่จะส่งศิษยาภิบาลชันไปอยู่เรือนจำถาวรสำหรับนักโทษที่มีความผิดเพราะคิดไม่ตรงกับรัฐบาล ดังนั้นในเดือนพฤษภาคม ปี 1943 จึงถูกย้ายไปอยู่เซอูล และต่อมาก็ไปอยู่ที่เรือนจำจุงจู รวมเวลาที่อยู่ในคุกทั้งหมด 5 ปีด้วยกัน ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในคุก ท่านยังคงเข้มแข็งด้านจิตวิญญาณเหมือนเดิมจนเป็นที่แปลกใจแก่อัยการยิ่งนัก

อิทธิพลของจิตวิญญาณเป็นเรื่องที่รู้ซึ่งกันทั้งภายนอกและภายในเรือนจำ จากจดหมายต่าง ๆ ของท่าน ท่านยังทำตนเป็นผู้นำในครอบครัว ปลอบใจภรรยาเมื่อเธอเจ็บป่วย เตือนมัทริชบุตรชายให้เล่าเรียนศึกษา แม้จะต้องทำงานเพื่อช่วยเหลือครอบครัว และพ่ร้ายสอนเขาไม่ให้เป็นคนมีนิสัยเกเร ส่วนจดหมายถึงพ่อผู้ชรา นั้น เขาเขียนอย่างประณีตบรรจง อยากจะหาทางตอบแทนบุญคุณพ่อผู้ให้กำเนิดตามอย่างชาวตะวันออกทั้งหลาย แต่ก็รู้สึกเศร้าใจที่ไม่อาจตอบแทนบุญคุณให้เต็มเปี่ยมได้ เพราะต้องอยู่ในเรือนจำ

จดหมายที่เขียนไปยังที่ประชุมในคริสตจักรซึ่งท่านเคยเป็นศิษยาภิบาลอยู่นั้นเต็มไปด้วยการเร้าใจ ท่านเขียนว่า “กลางวันติดตามด้วยกลางวัน และฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่นติดตามด้วยฤดูหนาวหฤโหดนั้น ผู้ที่จะเห็นความบรรเจิดจ้าของกลางวันจะต้องผ่านความมืดมิดของกลางวันและถ้าหากเราจะได้พบกับฤดูใบไม้ผลิ เราจะต้องสู้ทนกับฤดูหนาวเสียก่อน”

ท่านพยายามไม่ให้ผู้อื่นต้องวิตกกังวลเกี่ยวกับสุขภาพของท่าน เมื่อมีผู้ถามว่าได้รับความอบอุ่นหรือเปล่า มีอาหารเพียงพอหรือไม่ ท่านก็ตอบว่า “พระเจ้าทรงประดับต้นพลับพลึงให้สวยงาม และทรงเลี้ยงดูนกต่าง ๆ นั้นไม่เคยที่จะละทิ้งบุตรของพระองค์เลย”

“ข้าพเจ้าเป็นคนรับประทานอาหารน้อย ดังนั้นจำนวนอาหารที่ได้มาจึงพอ และเนื่องจากข้าพเจ้าเป็นคนร่างเล็ก เสื้อผ้าและผ้าห่มนอนจึงปกปิดกายได้ และมีอะไรอีกอะไรที่ข้าพเจ้าอยากจะได้ ในเมื่อประเทศของข้าพเจ้าตกอยู่ในภาวะสงครามเช่นนี้”

ท่านเป็นสุขรื่นเริงในสิ่งเล็กน้อยที่ท่านมีอยู่ “โปรดอย่ากังวลใจกับข้าพเจ้าเลย.....เพราะเน่ยิ่ง
เสียววก่อนเมฆกลับกลายเป็นฝนและน้ำค้างกลายเป็นหมอก ความกังวลเกิดจากการคิดถึงตัวเอง และ
ความพอใจเกิดจากการระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าไม่มีใครจะมั่งคั่งไปกว่าคนที่ใจอีมเอิบ บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้า
ต้องกลืนน้ำตาแห่งการขอบคุณ เมื่อได้รับอาหารที่เรื้อนจำ”

2. ความโหดร้ายของสงคราม

ขณะนั้นมัทธวิอายุ 18 ปี ส่วนจอนน้องของเขาอายุ 14 ปี ทั้งสองพี่น้องอยู่ที่เมืองปูซาน ทำงานในโรงงานทำถังแห่งหนึ่ง เพื่อต้องการหารายได้มาจุนเจือครอบครัว นอกจากนี้ยังเป็นการหาทางไม่ต้องไปโรงเรียนและไหว้รูปเคารพอีก

เมืองที่เขาเคยอยู่ก่อนนั้นออกคำสั่งให้สร้าง “กามิดานา” หิ้งพระชินโตขึ้นไว้ในบ้าน พวกเขาไม่อาจปฏิบัติตามได้ จึงต้องอพยพหนีไปอยู่ที่ปูซานและได้เปิดบ้านขึ้นเป็นศูนย์กลางคริสเตียนเพื่อจะได้ประชุมกัน

กว่า 3 ปีแล้วที่พวกเขาไม่ได้พบพ่อ ดังนั้นทุกคนในครอบครัวจึงเต็มไปด้วยความรันทรมานและรู้สึกมีความหวังขึ้น เมื่อมัทธวิมีโอกาสไปเยี่ยมท่านในคุก ก่อนพบคุณพ่อเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเข้ามาถามเขาว่าอยากจะเข้าร่วมนัสนาคารรูปเคารพหรือเปล่า

“ผมทำไม่ได้หรอกครับ” มัทธวิตอบ

เจ้าหน้าที่หัวเราะ

“คุณพ่อของเธออาจไม่เต็มใจเข้าร่วม เพราะเขาเป็นคนคร่ำครึและหัวรั้น แต่เธอยังเป็นคนหนุ่ม เธอคงไม่โง่งงเช่นนั้นคิดดูซิ แม้แต่พ่อของเธอก็เริ่มจะเข้าใจอยู่แล้ว ถึงจะยังทำตนเป็นคนดีอื่นอยู่ก็ตาม ในอีกหกเดือนเขาจะต้องเปลี่ยนใจ จะเห็นได้จากข้อความที่เขาได้รับการขอร้องให้เขียนในโอกาสต่าง ๆ ได้เปลี่ยนไปบ้างแล้ว เช่นเขายกย่องทหารญี่ปุ่นที่ต่อสู้อย่างห้าวหาญ เขากล่าวว่าความเข้มแข็งของพวกนั้นมาจากการเชื่อฟังนโยบายของชาติ ที่พูดเช่นนั้นย่อมเป็นสิ่งประจักษ์แจ้งว่าการนัสนาคารรูปเคารพเป็นพิธีกรรมของชาติ ไม่ใช่ศาสนา ซึ่งจะทำให้เกิดความรักชาติ กล้าหาญ และอดทน ไม่จำเป็นเลยที่เธอจะต้องขัดขืน

“อย่างไรก็ดี มันไม่เห็นเกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในศาสนาของเธอ เพราะเป็นการสั่งโดยรัฐบาล และกระทรวงศึกษาธิการ ไม่ใช่จากแผนกศาสนาแห่งกรมตำรวจ เธอไม่เห็นหรือว่าบรรดาศิษยาภิบาลที่มีอิสรภาพและปฏิบัติตามคำสั่งรัฐบาลได้ดำเนินการดูแลคริสตจักรอย่างไร และคริสเตียนที่นัสนาคารรูปเคารพนั้นมีความสามารถเพียงใด เธอเองได้ยึดความเห็นผิดเช่นพ่อของเธอ หรือเธอไม่พอใจที่เข้าร่วมกับชาติญี่ปุ่น เนื่องจากความรู้สึกผิดเกี่ยวกับชาตินิยมของเธอ อย่างไรก็ตามในยามเช่นนี้เราไม่อาจให้ใครมาทำลายรัฐบาลโดยอาศัยศาสนาเป็นเครื่องมือ”

น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน

“ทุกคนที่ทำเช่นนั้น ไม่ว่าจะชาย หญิง หรือเด็กจะต้องถูกกำจัดให้หมดสิ้นไป ดังนั้นฉันจึงขอเตือนให้เธอฉลาดอย่าทำเป็นคนหัวโบราณอยู่เลย สิ่งที่จะต้องทำคือเพียงร่วมในพิธีกรรมสักครั้ง ฉัน

ไม่ได้ขอร้องให้เธอทำในสิ่งที่ยุ่งยากเลย หากเธอไม่ชอบก็ไม่ต้องทำต่อไปอีก ฉันเพียงแต่ต้องการให้เธอแสดงให้ฉันเห็นว่าเธอปรารถนาที่จะร่วมมือกันเท่านั้น”

เจ้าหน้าที่คนนั้นจับหูหรือสูบฟันควันอย่างสบายอารมณ์

“ว่าไง.....เธอจะเอาอย่างไร”

มัทธิวไม่ยอมตอบ

“เธอนี้ช่างโง่งมเสียจริงๆ เธอจะปฏิบัติเช่นนี้จะไม่อนุญาตให้เธอพบกับพ่อของเธอ”

มัทธิวยุ่งใจ และคำขู่สุดท้ายนี้ทำให้เขาลุกขึ้นเดินตามเจ้าหน้าที่ไปยังรูปเคารพแล้วก้มหน้าคารวะต่อรูปนั้นพร้อมกับเจ้าหน้าที่ การก้มคารวะของเขาแทบจะไม่เรียกว่าก้มเลย ทั้งนี้เพราะมันฝ่าฝืนความรู้สึกของเขา แต่ถึงกระนั้นเจ้าหน้าที่ก็รู้สึกยินดีมาก

“ทีนี้เรารู้แล้วว่าเธออยู่ในฐานะอย่างไร” เขากล่าว “เธอพบพ่อของเธอได้”

เพียงครู่เดียวเท่านั้นที่มัทธิวรู้สึกโล่งใจ

“สุดท้ายเราก็ก้าววิธีตบตาเจ้าหน้าที่จนได้” เขาคิด

“แต่ก่อนอื่นเธอจะเขียนข้อความในทีนี้ได้ไหม” เจ้าหน้าที่ยื่นข้อความที่เขียนบนแผ่นกระดาษให้

“ทำไมล่ะครับ”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอก ฉันเพียงต้องการรักษาคำพูดที่แสดงว่าเธอฉลาดเป็นคนทันสมัย นอกจากนี้ถ้าหากว่าคุณพ่อของเธอเปลี่ยนท่าที ฉันต้องการให้เขาทราบว่าบุตรของเขากลายเป็นคนฉลาดล้ำหน้าพ่อ”

มัทธิวลังเลใจ แต่การตัดสินใจของเขาได้กระทำไปแล้ว “เราจะต้องดำเนินไปจนกว่าจะสำเร็จ” เขาคิดอย่างรวดเร็วและเขียนเป็นข้อความว่า “คุณพ่อครับ ผมพยายามก้มหน้าคารวะต่อรูปเคารพตามที่เจ้าหน้าที่กล่าวไว้ เพราะเห็นเป็นเพียงพิธีของชาติเท่านั้น ผมเชื่อว่าเราควรเข้าร่วมในพิธีนี้เพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อรัฐบาลชุดปัจจุบัน”

การกระทำเช่นนี้มีมัทธิวจึงได้พบพ่อของเขา แต่คุณพ่อของเขาได้ส่งจดหมายให้เขาหลังจากนั้นซึ่งทำให้เขากังวลใจและสะเทือนใจยิ่ง ในจดหมายมีข้อความดังนี้ “การก้มศีรษะเคารพทิศตะวันออกและการนมัสการรูปเคารพเป็นการบาป เพราะฝ่าฝืนพระบัญญัติข้อแรกและข้อที่สอง อย่าเข้าร่วมในพิธีนั้น.....” ดูเหมือนเป็นการกระทำอย่างง่าย ๆ ในเวลานั้น แต่บัดนี้เขาได้ตระหนักแล้วว่าเขาได้ทรยศต่อทุกสิ่งที่คุณพ่อของเขาได้ยื่นหยัดต่อสู้อยู่ เพราะเหตุความผิดได้ท่วมถมอยู่รอบค้ำ้น เขาถอนสะอื้นร้องไห้

ต่อมาอีกไม่นาน มัทธวิถูกหมายเรียกให้ไปสถานีตำรวจปูซานเหนือ ทั้งคุณแม่ น้องชายและน้องสาวของเขามีความกลัวมากจึงใช้เวลาทั้งวันอธิษฐานและถือศีลอดอาหารก่อนที่มัทธวิจะไปที่สถานีตำรวจ พนักงานสอบสวนได้สอบสวนเขา

“เธอต้องการไปเป็นทหารไหม”

“ครับ ผมเป็นชาวพื้นเมืองผมต้องไป”

“หากเธอไป เธอต้องเข้าร่วมพิธีนักษารูปเคารพ เธอเต็มใจจะทำเช่นนั้นไหม” พนักงานสอบสวนจ้องมองดูเขา ชายหนุ่มเหลียวดูรอบ ๆ ภาย ที่บนโต๊ะผู้บังคับกองเขาแลเห็นจดหมายที่เขาเคยเขียนไว้วางอยู่ เขาเปลี่ยนสายตามาที่พนักงานสอบสวน

“ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ครับ”

“ทำไมจึงทำไม่ได้” ถามด้วยน้ำเสียงกระซก

“เพราะทำให้ผมฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าครับ”

“เหลวไหลน่า ในระยะที่อยู่ได้อำนาจญี่ปุ่น เธอต้องทำเธอเป็นคนอยู่ภายใต้อำนาจญี่ปุ่นใช่หรือเปล่า?”

“ใช่ แต่ผมฝ่าฝืนกฎของพระเจ้าไม่ได้ครับ”

ผู้บังคับกองเรียกพนักงานสอบสวนออกไปข้างนอกครู่หนึ่ง เมื่อเขาเข้ามาอีกและไม่ต้องสอบสวนอะไรต่อไป เขาส่งมัทธวิกลับบ้าน “คิดดูให้ดีๆ” เขากำชับ “เธอจะถูกเรียกตัวมาอีก”

การกลับบ้านของมัทธวิเป็นไปอย่างไม่คาดหมาย คนในครอบครัวต่างพากันคือคดีใจยิ่ง

หลังจากนั้นไม่นาน คณะกรรมการคัดเลือกทหารได้สั่งให้มัทธวิทำรายงานเกี่ยวกับการตรวจสุขภาพของแพทย์อีกครั้งหนึ่ง ครอบครัวเขาต้องอธิษฐานโดยหวังให้เขาเป็นคนไม่แข็งแรงพวกเขาเห็นว่าการเป็นโรคเรื้อรังยังดีกว่าจะเข้าร่วมพิธีนักษารูปเคารพ

ตามปรากฏในรายงานของแพทย์เกี่ยวกับสุขภาพของมัทธวิ ปรากฏว่าดีเยี่ยม เรื่องทำนองนี้ทำให้คนส่วนมากภาคภูมิใจ แต่สำหรับมัทธวิแล้วเสมือนหนึ่งได้ถูกตัดสินประหารชีวิตทีเดียว

อย่างไรก็ดีเขาจำเป็นต้องไปเป็นทหาร นอกเสียจากว่าเกิดป่วยหนักเท่านั้น แต่การอยากจะป่วยไม่อาจทำให้เราป่วยจริงๆ ได้ เขารำพึงกับตนเอง “ฆ่าตัวตาย” เกิดความคิดแวบหนึ่งขึ้นมา แต่เขาก็สลัดความคิดนั้นออกไป การหลบซ่อนตัวอาจทำได้แต่ตำรวจต้องบังคับคุณแม่และคนอื่น ๆ ในครอบครัวให้บอกว่าเขาซ่อนตัวอยู่ไหน ถ้าเช่นนั้นจะทำอย่างไรเล่า หากเป็นทหารจะเป็นอย่างไร ในสงครามครั้งนี้ ญี่ปุ่นเป็นฝ่ายรุกราน ในฐานะเป็นทหารของญี่ปุ่น เขาต้องต่อสู้กับผู้ที่เขาเชื่อว่าเป็นฝ่ายถูก ยิ่งกว่านั้น ถ้าหากเขาเป็นทหารแล้ว เขาจะละเว้นจากการไหว้รูปเคารพได้ไหม เกี่ยวกับเรื่องนี้ ในวาระสุดท้าย ใจ

ของมัทธิวกี่เข้มแข็งประสบการณ์ที่ผ่านมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ทำให้เขามั่นใจว่าจะไม่ให้ช่องโหว่แห่งการทดลองเกิดขึ้นได้อีก

ครอบครัวของเขาพากันสะเทือนใจเมื่อได้ฟังข่าวที่เขานำมาเล่าให้ฟังว่าเขาผ่านการตรวจสอบของแพทย์เรียบร้อยแล้ว

ในเดือนกรกฎาคม ปี 1944 เมืองปูซานที่เคยสงบเงียบมาในอดีตถูกโจมตีด้วยระเบิด หนุมฉนวนจำนวนมากถูกเกณฑ์เป็นทหาร และมีการกวาดจับผู้หลบหนียิ่งขึ้น

ในระบอบนั้นเอง มัทธิวได้เดินทางไปยังเทือกเขานัมแฮใช้เวลาอธิษฐานเผ่าคอยน้ำพระทัยของพระเจ้า สำหรับครอบครัวของเขาแล้ว เวลาที่ผ่านไปดูเหมือนมันนานเป็นแรมปี

“คุณแม่ครับ.....” มัทธิวพูดขึ้น

“พุดชิลูก” นางซันเงียบไป พลางเช็ดหน้าบุตรคนเล็กที่นั่งถัดไป จอนเงยหน้าดูพี่ชายของเขา

“ตั้งแต่ลูกกลับจากเทือกเขานัมแฮดูเงียบขริมมาก เป็นอะไรไปหรือลูก?”

มัทธิวก้มหน้า ตั้งแต่กลับบ้านเมื่อวันขึ้นหลังจากใช้เวลา 3 วันอธิษฐานเขาไม่กล้าที่จะบอกว่าเขาได้พบกับพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างไรบ้าง เมื่อเริ่มต้นพูด เขาพูดอะไรต่อไปไม่ออก

“พุดมาชิลูก มีอะไรที่จะปิดบังแม่หรือ?”

“ไม่มีครับแม่ ไม่มีสิ่งใดที่ลูกจะปิดบังแม่ แต่เรื่องนี้หนักใจที่จะพูด” เมื่อถูกรบเร้า มัทธิวเงยหน้าขึ้นพูดว่า “คุณแม่ครับ ผมได้อธิษฐานแล้ว เห็นว่าเราควรแยกย้ายกันอยู่.....” เขาหยุดพูดด้วยอาการตรึงตรองและใจเลื่อนลอย

“แม่เข้าใจ ลูกหมายความว่าพวกเราต้องแยกครอบครัวใช่ไหม” คุณแม่กล่าวถามอย่างเยือกเย็น

“ใช่ครับ ลูกรู้ว่าเป็นการยาก แต่ลูกไม่อยากจะให้มีการทดลองเกิดขึ้นอีก ลูกทรยศต่อคุณพ่อคุณแม่และต่อพระเจ้าไม่ได้” มัทธิวก้มหน้าสะอื้นไม่อาจหักห้ามใจและอารมณ์เมื่อคิดถึงอดีตที่ผ่านมา

นางซันนั่งมองดูแสงตะเกียงอย่างเลื่อนลอย นึกถึงความยุ่งยากและผันผวนในอดีตที่ผ่านมา เมื่อสามีติดคุก เธอต้องออกจากงานที่โรงพยาบาลโรครีออน แล้วย้ายไปกวางจูเพื่ออยู่ใกล้สามีที่นั่น ครอบครัวซันได้ถูกสั่งให้ตั้งรูป “กามิดานา” หิ้งเทวรูปชินโตในบ้าน เธอต้องย้ายหนีไปอยู่ที่ปูซาน และบัดนี้ เพราะรูปเคารพอีกนั้นแหละคนในครอบครัวจำเป็นต้องกระจัดกระจายแยกย้ายกันอยู่ อันตรายจากระเบิดที่ตกลงมารอบ ๆ ตัว พวกเขาจะหนีไปที่ไหน ดูช่างมีดมนเหลือเกิน แก้มทั้งสองของนางเป็ยกชุ่มเป็นประกายเมื่อกระทบกับแสงไฟ

มีเสียงตะโกนเรียกมาจากถนน “ฉันแลเห็นแสงไฟจากบ้านของเธอ มัทธิว”

“ขอบคุณครับ คุณขอ” มัทธีวร้องตอบ และดึงม่านปิดให้มิดชิด กระจกนี้มีสัญญาณภัยทางอากาศ ทุก ๆ วัน นางซันหันไปทางจอและราเชล “ลูกได้ยินเรื่องที่มีมัทธีวพูดแล้วหรือยังล่ะ” เธอถาม “พวกเขาโตแล้ว มีสิทธิที่จะออกความคิดเห็นพวกเขาเห็นอย่างไรบ้างกับแผนการของเขา”

จอเป็นฝ่ายพูดขึ้นว่า “ถ้ามัทธีวจะต้องเข้าร่วมในการไหว้รูปเคารพ เมื่อออกไปรบแล้ว บางทีคำแนะนำของเขาอาจดีที่สุดก็ได้”

มัทธีวรู้สึกขอบคุณสำหรับคำพูดของน้อง ถึงแม้เขาจะรู้สึกมั่นใจว่าแผนการนี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า แต่ความรับผิดชอบต่อครอบครัวและความยุ่งยากที่เขานำมาสู่ครอบครัว ทำให้เป็นที่หนักใจแก่เขาอย่างใหญ่หลวง การสนับสนุนจากน้องชายและการเข้าใจดีต่อกัน ทำให้หัวใจของเขาสบายขึ้น

สำหรับนางซันนั้น ความคิดสงสารตัวเองได้ผ่านพ้นไปเมื่อจอกล่าวขึ้น “ครอบครัวเราจะแยกกันอยู่” เธอกล่าวอย่างเชื่อมั่น เธอเคยยอมแยกสามีและออกจากกวางจูคิดว่าจะมีรูปเคารพไว้ในบ้าน บัดนี้บุตรของเธอเผชิญกับการทดลอง เธอต้องไม่让他ล้มเหลว พระเจ้าคุ้มครองพวกเขา แต่พวกเขาจะทำประการใดเล่า

ขณะที่เธอนั่งคิด มีเสียงคนเรียกที่ประตูบ้านผู้เรียกคือ นางสาวหวาง อาของพวกเขากำลังเป็นเพื่อนเก่าของครอบครัวซันนั่นเอง อาหวางกำลังเห็นเค้าน้อยจากการใต้ผาสูงมา มัทธีวได้เขียนจดหมายไปบอกเธอตอนที่เขาผ่านการตรวจสอบจากแพทย์ โดยขอร้องให้เธอเขียนฐานเพื่อเขาอย่างรีบด่วน ดังนั้นเธอจึงมา นางซันดีใจที่ได้พบกับเธอ แต่ก็ประหลาดใจในความกล้าของเธอ “คุณมาถึงที่นี่ได้อย่างไร ไม่รู้หรือว่าปูซานกำลังถูกล้อมอยู่?”

อาหวางไม่ตอบ แต่หันหน้าไปทางมัทธีว “ฉันต้องผ่านนาที่อันน่าสะพรึงกลัวในการเดินทางมานี้ เพราะเจ้าหน้าที่ไม่ยอมให้ฉันผ่านเขต ขอบใจสำหรับจดหมาย เธอได้อธิษฐานบนภูเขาชะโงกไหม?”

ก่อนที่มัทธีวจะตอบ นางซันได้ถามอาหวางอีกครั้งว่ามาถึงที่นี่ได้อย่างไร

“ดิฉันต้องการมาทันที เมื่อได้รับจดหมายจากมัทธีวยังได้รับข่าวเมื่อวานว่าปูซานถูกทิ้งระเบิดและชีวิตของพวกเขาอยู่ในระหว่างอันตราย ฉันจึงไม่อาจที่จะแยกไปจากพวกคุณได้”

อาหวางรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ เพราะแอนดรูอายุ 9 ขวบ ไม่ได้วิ่งออกมาต้อนรับเธอเช่นเคย เธอจึงถามว่าเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น

สุดท้ายนางซันพูดขึ้นว่า “คุณมาทันเวลาพอดี พวกเรากำลังคิดถึงเรื่องที่จะแยกกันอยู่เป็นความคิดของมัทธีว ซึ่งได้อธิษฐานแล้ว”

“อะไรนะ” อาหวางถามอย่างถอนใจ แต่เมื่อความคิดแวบหนึ่งผ่านเข้ามา เธอรู้ว่าหมายความว่าอย่างไร หลายครั้งที่เธอช่วยเหลือเขาเมื่อพวกเขาต้องการอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และเครื่องใช้ภายในบ้าน

และเธอได้ช่วยเหลือไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหน ที่วางจู้ ที่ปูซานหรือที่โรงพยาบาลโรครีออน แต่ถ้าครอบครัวนี้แยกย้ายกันอยู่ เธออาจจะช่วยเหลือได้นิดหน่อยเท่านั้นบุตรคนโตอาจสามารถทำงานเลี้ยงตัวเองได้ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง แต่บุตรคนเล็กจะต้องกลายเป็นเด็กขอทานจรจัด เธอหันไปทางนางชั้น “คุณจะทำอย่างไรละคะ”

“ยังไม่ตัดสินใจเลยคะ”

“มืออยู่แผนการหนึ่งฉันคิดว่าทุกคนจะตกลง” ทุกคนพากันเข้ามาร่วมปรึกษากันอาหวาง และในที่สุดก็ได้ตัดสินใจว่าให้ราเชล และแอนดรูไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากูโบ ส่วนมัทธิว นางชั้นและหนูน้อยรุชไปหลบตัวอยู่เทือกเขานัมแฮ แต่จอนเล่าจะไปอยู่ไหน เขามีอายุมากเกินกว่าที่จะเข้าอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ครั้นจะตามคุณแม่ไปหลบซ่อนตัวที่เทือกเขาหรือก็ดูเป็นการไม่สมควร

“ผมจะไปทำงานที่โรงงานทำถังได้ไหม” เขาถามขึ้น

“ถ้าไม่มีทางอื่นที่ดีเหมือนกัน แต่แม่ไม่อยากปล่อยลูกไว้ที่นี้คนเดียว ลูกต้องไปที่ไหนสักแห่ง”

“ให้ผมไปปักบังลี ที่มัทธิวเคยอยู่แล้วได้ไหมครับ” ปักบังลีเป็นโรงพยาบาลเล็ก ๆ สำหรับโรครีออน ตั้งอยู่เชิงเขา ที่โรงพยาบาลนี้ท่านศิษยาภิบาลชั้นเคยทำงานมาแล้วชั่วระยะหนึ่ง

“ปักบังลี” อาหวางร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ เธอยังคิดก็ยังไม่เห็นว่าน่ากลัวยิ่งขึ้นเกือบจะพลั้งปากออกมาว่า อย่า อย่า อยู่ในกลุ่มโรครีออน

แต่แล้วก็กลับพูดได้อย่างเยือกเย็น “เธออยู่นั่นได้อย่างแน่นอน” แต่ว่าภายในใจเธอแล้ว เธอต้องการให้มีแผนการอื่นที่ดีกว่า ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจว่าจอนต้องไปอยู่ในโรงพยาบาลโรครีออน เพราะไม่มีที่อื่นที่ดีกว่านี้อีกแล้ว ต่างคนต่างนั่งเงิบ มีนขากับความกลัวและความเศร้า

เสียงหวอสัญญาณภัยทางอากาศดังมาแต่ไกล เป็นเสียงเดียวเท่านั้นที่ทำลายความสงบเงียบของราตรีกาล

จอนลงรถไฟที่จันจูกับอาหวาง ทั้งสองเริ่มเดินทางไปตามที่จุงจระเป็นระยะ 10 ไมล์ไปยังปักบังลี การที่จะพบบ้านสักหลังหนึ่งบนภูเขาไม่ใช่่ง่ายนัก เป็นบ้านของคนโรครีออน กลางคืนได้เข้ามาถึงแล้ว ต้นไม้ต่าง ๆ ช่วยทำให้มืดทึบยิ่งขึ้น

เขาต้องอดทนต่อการเหน็ดเหนื่อยจากการข้ามเนินเขาสูงหลายแห่ง จอนมั่นใจว่าเขาต้องได้รับการต้อนรับ แต่ไม่มั่นใจกับปฏิกิริยาของเขาที่จะมีต่อคนโรครีออน เขาอาจจะถอนตัวไปจากพวกโรครีออนหรือ

อาหวางรู้สึกหนักใจในความคิดของเขา และพยายามปลอบใจเขา เพราะจอนมีอายุไม่ถึง 16 ปี และต้องจากครอบครัวมา ยิ่งกว่านั้นเขาจะอยู่ท่ามกลางคนโรครีออน โดยตัวเขาไม่เป็นโรครีออน ทั้งนี้เพื่อรักษาความเชื่อ อาหวางรู้สึกสงสารเขาอย่างจับใจ

“อ้าวางครับ พวกนั้นทราบไหมว่าผมมา”

“ฉันทราบว่าพวกนั้นคอยเฝ้าฉัน แต่ไม่คิดว่าจะมีเธอมาด้วย”

“พวกนั้นทุกคนรู้จักผมไหมครับ”

“แน่นอน เธออาจรู้จักพวกนั้นเป็นบางคน” เมื่ออ้าวางเอ่ยชื่อ จอนจำได้หลายคน แต่ก็มีชื่ออื่น ๆ ที่ไม่เคยคุ้นหูอย่างไรก็ตาม ไม่ว่าเขาจะรู้จักพวกนั้นหรือไม่ เขาจะต้องพบเมื่อครอบครัวยินยอมให้เขา มาที่นี่ เขามั่นใจที่จะทำงานแทนคุณพ่อในกลุ่มคนโรคเรื้อน แต่เมื่อเดินทางใกล้เข้ามาเท่าไร ความรู้สึก ลังเลใจของเขาก็เริ่มมีมากขึ้น

“อ้าวางครับ ผมจะต้องทำอะไรที่นั่น”

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่จุดไฟ ตักน้ำ และฝาฟืนให้เขา”

“ผมต้องถือตะกร้าออกไปเอาอาหารมาให้เขาหรือเปล่า”

“ไม่ เธอไม่ต้องทำอย่างนั้น ไม่จำเป็นที่เธอจะต้องออกไป”

“มีอะไรอย่างอื่นอีกบ้างไหมครับ”

“ไม่มีหรอกจ๊ะ”

จอนชื่นใจที่ได้ฟังเช่นนั้น เพราะเขาจะมีเวลาศึกษาพระคัมภีร์ และอธิษฐาน เขารู้หน้าที่สำคัญ อย่างหนึ่งของเขาคือ อธิษฐานเสมอ ๆ อธิษฐานให้คุณพ่อคุณแม่ และเพื่อน้องชายหญิงของเขา

ท่ามกลางความสงบเงียบในเย็นวันนั้น เสียงหวูดรถไฟกังวานมา ขณะที่รถเคลื่อนเข้ามาสู่ปู ชานเป็นรถไฟมาจากจินจู อาจเป็นเวลา 3 ทุ่มครึ่งแล้ว อ้าวางลุกขึ้นยืน (เพราะขณะที่คุยกันนั้นพวกเขา นั่งพักอยู่)

“เรารีบไปกันเถอะ” เขากล่าว

คนโรคเรื้อนที่ปักปั้งลีไม่ทราบว่าอ้าวางจะมาเวลาไหน และพวกเขาได้เฝ้าคอยเธอตลอดวัน ตกกลางคืนเมื่อเธอมาไม่ถึงพวกเขาได้ร่วมประชุม อธิษฐานตามปกติ แล้วเข้านอน แต่บางคนยังไม่ หลับ เพราะอ่านพระคัมภีร์

“หลับกันหมดแล้วหรือ” อ้าวางร้องถาม

“ยังไม่หมดค่ะ” มัคนาฮิกากิม ซึ่งเป็นผู้มีอายุน้อยที่สุดในบรรดาผู้เป็นโรคเรื้อนได้ออกไป ต้อนรับหล่อน เธอถามว่าชายหนุ่มนั้นเป็นใคร

“จอนของพวกเราไงล่ะ” อ้าวางตอบ แล้วคนที่หลับอยู่แล้วไปถูกปลุกให้ตื่นขึ้นอย่างรวดเร็ว เพื่อต้อนรับเขา

“คุณมาทำอะไรที่นี่ครับ” ผู้เฒ่าคนหนึ่งกล่าวถามจอน

“เขามาหาพวกคุณอีกครั้งหนึ่ง” อาหวางตอบแทนอย่างรวดเร็ว ความเงียบได้เกิดขึ้นชั่วขณะ ต่อจากนั้นก็มีคนเริ่มอธิษฐานด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นและน้ำตา ภาพของจอนปรากฏย้อนหลังแก่พวกเขา เป็นภาพที่เต็มไปด้วยความเศร้า เมื่อหลายปีมาแล้ว ศิษยาภิบาลชั้นผู้เป็นที่นับถือของพวกเขาต้องติดคุก และ จากประสบการณ์อันนั้นทำให้พวกเขาได้ไว้วางใจในพระเจ้ามากขึ้นเมื่อได้อธิษฐานร่วมกันแล้วก็ได้ทักทายจอนอีก จอนรู้สึกขอบคุณต่อการต้อนรับ แต่เขาก็อดไม่ได้ที่จะกระอักกระอ่วนใจกับอวัยวะ และรูปร่างหน้าตาอันผิดปกติของเขา

“คุณแม่ของคุณสบายดีหรือครับ”

“ครับ ท่านสบายดี”

“แล้วมีทิวละ สบายดีหรือ”

“ครับ สบายดีครับ”

“พี่ ๆ น้อง ๆ คนอื่นล่ะ”

“ก็สบายดีครับ”

“ช่างโตขึ้นเร็วจริงนะ เกือบจะเป็นหนุ่มใหญ่แล้ว” เฉ่าชิน อุทานขึ้น

“พวกคุณอาจต้องมีความยุ่งยากที่นี่” อาหวางกล่าว

“ไม่จริงเลยครับ คุณต่างหากล่ะที่ต้องลำบาก พวกเรารู้ดี” คนพวกนั้นกล่าวตอบ

“แต่ทำไมล่ะ จอนถึงได้มาที่นี่” มัคนายิกา เอ่ยขึ้น

“เขาบอกว่าเขามาช่วยเหลือพวกคุณแทนคุณพ่อของเขาทั้งนี้ก็เพราะพวกคุณพากันประสบกับความลำบากยากแค้น” อาหวางหยุดพูด เธอคิดว่ารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ต้องคอยอธิบายเวลาอื่น แต่พวกเขายังไม่พอใจในคำตอบของอาหวางนัก ศิษยาภิบาลชั้นรักพวกเขาเสมือนน้อง และได้ใช้ชีวิตเพื่อปรนนิบัติพวกเขา แต่จอนยังเป็นเพียงชายหนุ่ม มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อที่เขามาที่นี่ ไม่ใช่เหตุผลอย่างอื่น นอกจากทำงานรับใช้พวกเขา เมื่อการสนทนายืดเยื้อต่อไป จอนง่วงนอน เจ้าภาพจึงนำตัวไปห้องพักแห่งหนึ่ง

อาหวางตื่นขึ้นในเวลากลางคืน และตกใจที่พบว่าจอนไม่ได้อยู่ในห้องเสียแล้ว เธอไม่ทราบว่ามันเป็นเวลาเท่าไร แต่เมื่อเธอรีบออกไปข้างนอก ยังมีดวงจันทร์มีแต่แสงดาวที่ส่องสว่างลงมาเท่านั้น เธอเดินไปที่ห้องครัว แต่เขาไม่ได้อยู่ที่นั่น เธอมองหารอบ ๆ บ้าน แต่ก็ยังไม่พบ เธอนึกขึ้นได้ว่าที่ทางเล็ก ๆ จากบ้านขึ้นไปยังภูเขา เธอจึงเดินขึ้นไปร้องเรียกหาเขาอย่างเบา ๆ แต่ไม่มีเสียงตอบ เธอปีนป่าขึ้นไปอีกระยะหนึ่งจึงได้ยินเสียงของจอนดังขึ้นท่ามกลางความเงียบของราตรี

“อ้อ.....เขาไปอธิษฐาน” เธอร้องบอกตัวเอง ประหลาดใจที่เขากล้าปีนภูเขาในเวลากลางคืน เมื่อหล่อนเดินเข้ามาใกล้เสียงของจอนก็ปรากฏแว่วมาอย่างชัดเจน

“พระบิดาเจ้าข้า บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่คุณพ่อของข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติ และเพราะเขาต้องทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพ่อทรงปิติยินดี ถ้าข้าพระองค์ได้ช่วยเหลือเขา ข้าพระองค์ได้ตั้งใจจะเป็นคนรับใช้คนโรคเรื้อนและเต็มใจที่จะเป็นโรคเรื้อนด้วย ขอพระองค์โปรดชำระล้างจิตใจของข้าพระองค์ และช่วยเหลือข้าพระองค์ให้ได้ปรนนิบัติพวกเขาด้วยความยินดีเถิด”

3. ก้าวใหม่ของมัทธิว

ในวันที่ 15 สิงหาคม 1945 ญี่ปุ่นยอมจำนนต่อกองทัพพันธมิตร เสรีภาพของเกาหลีกลับคืนสู่ความมั่นคงแน่นอน พร้อมกับเสียงระฆังก้องกระหึ่มและเสียงประชาชนเป่าแตร และริ้วธงผู้เคยอยู่ภายใต้การกดขี่ข่มเหง จากการยึดครองของญี่ปุ่นเป็นเวลา 36 ปี เกาหลีกลับเป็นประเทศเสรีภาพอีกครั้งหนึ่ง นักโทษตลอดชีวิตได้รับการปลดปล่อยออกมา ครอบครัวได้กลับคืนหากันอีก ราเชลและแอนดรูกลับจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากูโบ จนกลับจากภูเขาปักปันลี มัทธิวและนางซันกลับจากภูเขาซัมแฮชียาภิบาลซันก็กลับจากเรือนจำจุงถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ นอกเสียจากคุณปู่ซึ่งเฝ้าอธิษฐานสม่ำเสมอเพื่อบุตรชายในคุกและเขียนจดหมายให้กำลังใจบุตร ต้องถึงแก่กรรมลงในปีนั้นที่แมนจูเรีย ขณะที่อายุได้ 75 ปี

แต่เมื่อพวกเขาพยายามเจริญรอยตามอดีตชีวิตในครั้งก่อน จึงพบว่าไม่เป็นของง่ายที่จะสร้างความสูญสลายในอดีตให้กลับคืนมาสู่สภาพเดิม ขณะนั้นจนอายุได้ 17 ปี เขาถูกบังคับให้ออกจากโรงเรียนชั้นประถม ขณะเรียนอยู่ปีที่ 2 เนื่องจากการโต้แย้งเรื่องรูปเคารพและถึงแม้คุณปู่ของเขาได้สอนหนังสือเงินให้แก่เขาที่บ้าน แต่เขาก็ไม่ได้เข้าเรียนอีกเพราะครอบครัวต้องย้ายที่อยู่เรื่อย ๆ เขาพยายามเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยม แต่ก็ได้รับคำตอบว่าเขามีอายุเกินกำหนดเสียแล้ว

อย่างไรก็ดีในที่สุดโรงเรียนซุนซันก็ได้รับจนเข้าเรียนทั้งนี้โดยอาศัยการช่วยเหลือจากศิษยาภิบาลคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนของบิดาเขา เขาจากบ้านเข้าเรียนที่ซุนซัน ต่อมาน้องชายและน้องสาวของเขาได้เข้าเรียนด้วย และทั้งสามได้อาศัยอยู่ที่นั่นกับลุงโดยการดูแลของศิษยาภิบาลท่านนั้น

จนเรียนหนักที่โรงเรียน แต่ไม่ค่อยประสบความสำเร็จนัก การศึกษาปีแรกผ่านการสอบไล่ได้คะแนนต่ำมาก เขาไม่เคยเข้านอนก่อนเที่ยงคืนและไม่เคยตื่นหลังตีห้า เขาจะใช้น้ำเย็นหยดลงบนใบหน้าในกลางคืนบ่อย ๆ เพื่อไม่ให้หลับ และบ่อยครั้งที่จมูกของเขามีเลือดกำเดาออกและหน้ามีดตาข่าย ทำให้เขาเหน็ดเหนื่อย ตามรายงานบันทึกทางโรงเรียนกล่าวว่าเขาเป็นเด็กดีใจเด็ดเดี่ยวและหนักแน่น นอกจากนี้ยังมีคำกล่าวไว้ว่า เขาพยายามทำงานหนักกว่านักเรียนอื่นสองเท่า เขาได้อธิษฐานเป็นประจำทุกวันและได้เข้านมัสการที่โบสถ์ บางที่เขาใช้เวลาอธิษฐานในโบสถ์ทั้งคืน

มัทธิวดูหนังสือดีในเวลาว่างด้วย เพราะเขามีความมุ่งหมายไปเรียนต่อที่อเมริกา ดังนั้นจึงใช้เวลาสนใจศึกษาภาษาอังกฤษ เขาประสบความสำเร็จมากกว่าจน ก้าวหน้าด้านภาษาอังกฤษและดนตรี

ที่โรงเรียนมัธยมซุนซัน มีบุตรชายหญิงของศิษยาภิบาล ราซึ่งเป็นเพื่อนกับศิษยาภิบาลซันไปมาหาสู่กันเสมอ

เด็กสองครอบครัวนี้สนิทสนมคุ้นเคยกันมาก ในวันนั้นเด็กหญิงทั้งสอง ราเชลและซุนเคียมอยู่ด้วยกันที่บ้านศิษยาภิบาลรา ขณะที่เขาสนทนาและหัวเราะกันอยู่นั้น เซมิน บุตรชายศิษยาภิบาลราก็เดินเข้ามา

“ฉันได้ยินเรื่องที่น่าสนใจจากจอนวันนี้” เขาพูดขึ้นพร้อมกับวางหนังสือไว้

“เรื่องอะไรคะ” ราเชลและซุนเคียมถามขึ้นพร้อมกัน

“ฉันได้ยืมว่ามัทธิว เป็นล่ามให้ทหารอเมริกันคนหนึ่งและช่วยให้เขาพ้นจากความยุ่งยาก”

“ใช่แล้ว พวกเราออกไปซื้อของพร้อมกัน” ราเชลกล่าว

“ถ้าเช่นนั้น ฉันเชื่อว่าเธอรู้เรื่องดีกว่าฉัน ราเชลช่วยเล่าให้ซุนเคียมฟังบ้างซิ”

ราเชลได้เล่าถึงเมื่อสองสามวันก่อนว่า เธอผ่านร้านเย็บผ้าแห่งหนึ่งเห็นคนออกกันอยู่เต็ม และเมื่อมองดูก็เห็นเจ้าของร้านกับทหารอเมริกันคนหนึ่งตะโกนเถียงกันอยู่ด้วยความโกรธ

มัทธิวเข้าไปในร้านเพื่อดูว่าเขาเถียงกันด้วยเรื่องอะไรแล้ว ก็ได้ทราบว่าทหารคนนั้นเข้าไปซื้อผ้าลายปัก และบังเอิญได้เหยียบแก้วใบหนึ่งแตก เป็นแก้วราคาแพงหายาก ทหารคนนั้นกล่าวคำขอโทษและเต็มใจที่จะจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหายให้ แต่มีเงินติดตัวไปไม่พอ เขาต้องการให้เจ้าของร้านทราบว่าเขาจะกลับเข้าไปที่ค่ายพร้อมกับนำเงินจำนวนตามที่ต้องการมาให้ แต่เจ้าของร้านไม่เข้าใจภาษาอังกฤษคิดว่าทหารคนนั้นจะเข้าไปกองบัญชาการทหารอเมริกันเกรงว่าหากเข้าไปจะเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้น เรื่องจึงไม่ลงเอยกันได้

มัทธิวได้อธิบายให้แต่ละฝ่ายเข้าใจ ทหารคนนั้นจากไปหลังจากนั้นสิบห้านาทีเขากลับมาพร้อมกับเงิน และนำของขวัญมาให้มัทธิวด้วย และขอโทษที่ทำให้เขาต้องพลอยเสียเวลา

นี่เป็นจุดเริ่มต้นมิตรภาพระหว่างมัทธิว และทหารคนนั้นและมัทธิวก็ถือโอกาสนี้ปรับปรุงภาษาอังกฤษของเขาด้านการสนทนา ก่อนหน้านี้มัทธิวเสนอครูที่โรงเรียนว่าควรใช้ภาษาอังกฤษล้วนในชั่วโมงที่สอนภาษาอังกฤษ แต่นักเรียนคนอื่น ๆ ไม่เห็นด้วย เฉพาะอย่างยิ่งคนที่ไม่ชอบเขา

“อวดดีนัก เขาคิดว่าจะต้องเดินทางไปศึกษาที่สหรัฐ” พวกนั้นเย้ยถากถาง

ดังนั้นจึงเห็นคุณค่าโอกาสที่จะต้องสนทนากับทหารอเมริกันมากกว่าสนทนาในชั่วโมงอังกฤษที่โรงเรียน พวกทหารพากันแปลกใจที่มัทธิวอายุ 22 ปีแล้ว แต่ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมทหารคนนั้นเป็นคริสเตียน เรื่องราวที่มัทธิวเล่าเกี่ยวกับชีวิตของเขา และเหตุผลที่ต้องเข้าโรงเรียนเมื่ออายุมากเป็นที่ประทับใจทหารคนนั้นอย่างยิ่ง

เรื่องราวเกี่ยวกับมัทธิวแพร่กระพือไปในกลุ่มทหารอเมริกันอยู่ในเมือง และเป็นที่รู้จักกันในบรรดาพวกทหารว่า “นักเรียนแก่”

ถูกรื้อนผ่านไป และฤดูใบไม้ร่วงก็เข้ามา ฤดูการเก็บเกี่ยวในทุ่งนานอกเมืองซุนซันซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ เกือบจะผ่านพ้นไปแล้ว

มัทธิวเดินเข้าไปที่บริเวณสนามบ้าน

“จนยังไม่มาหรือนี่” เขาร้องถามราชเอล

“ยังไม่มาค่ะ”

“เขาไปที่บ้านเซมินอีกหรือ” มัทธิวถามพลางนั่งลงบนพื้นไม้กระดาน

“ฉันคิดว่าเขายู่อยู่กับการฝึกกีฬา”

“การกีฬาเป็นเรื่องดี แต่เขาเอาเวลาที่ไหนมาฝึกนะ ในเมื่อเวลาเรียนก็ยังไม่พอ”

“แต่มีคนบอกว่าเขาเป็นนักวิ่งระยะทางร้อยเมตรที่เร็วที่สุดในโรงเรียนแน่ะค่ะ”

“ใช่”

ขณะนั้นเอง นางซันเดินเข้ามา มีตะกร้าทูนบนศีรษะมาด้วย และมีซาร่าห์บุตรที่เกิดใหม่อยู่บนหลัง ซาร่าห์ตื่นขึ้นและยิ้ม ราชเอลรับซาร่าห์มาอุ้ม ขณะที่นางซันถือตะกร้าเดินเข้าไปในครัว

“คุณแม่คะ คุณพ่อไปไหน”

“ท่านไปนาคารประชุมเทศนาที่ปูซานจ๊ะ บางทีอาจกลับมาในวันสองวันนี้ก็ได้”

“แล้วคุณแม่ซื้ออะไรมาบ้างคะ”

“แม่กำลังรอให้ลูกถามอยู่ที่เดียว แม่ซื้อข้าว ถั่วเขียวและปลาร้าที่แม่เคยซื้อที่โยชูวันก่อน” นางซันตอบ

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นวันนี้คุณแม่จะพักอยู่กับเราได้ไหมคะ” ราชเอลถาม พรางสวมกอดหนูน้อยซาร่าห์เข้าไปในวงแขน

“ลูกอยากให้คุณแม่อยู่ที่นี้ในวันอาทิตย์หรือจ๊ะ”

พวกเขาเด็ก ๆ รอคอยการกลับมาเยี่ยมของคุณแม่ทุกระยะ 14 วัน นางซันได้นำอาหารต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งปลาและเนื้อเพื่อเป็นอาหารเพิ่มเติมจากผัก และข้าวอันเป็นอาหารประจำวันของพวกเขา นอกจากนี้เธอยังนำเสื้อผ้าทั้งหมดไปซักและนำกลับมาให้ในคราวที่ต้องกลับมาเยี่ยมอีก

อาทิตย์นั้นนางซันได้ไปร่วมประชุมซึ่งมัทธิวเป็นผู้เทศนา เป็นการประชุมของสมาคมนักศึกษาคริสเตียน มัทธิวกล่าวถึงเรื่องจริงของหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งถูกพวกไต่สวนฆาตกรรมในระหว่างที่พวกคริสเตียนถูกข่มเหง ทหารที่ได้รับคำสั่งให้ยิง เขาขอร้องให้เธอเลิกล้มความเชื่อและหนีไปเป็นอิสระ แต่เธอยืนหยัดมั่นคง พุคให้ทหารทราบว่าจะถ้าหากเธอตาย เธอต้องได้ไปสวรรค์และได้ขอร้องเขาให้กลับใจใหม่ ทหารได้ยิงหลอน แต่ต่อมาทหารผู้นั้นกลับใจเป็นคริสเตียน และคริสตจักรได้สร้างขึ้นตรงที่เธอถึงแก่กรรม เรื่องนี้ได้กลายเป็นสิ่งที่ทำให้คริสตจักรเจริญงอกงามขึ้นและจากคริสตจักรนี้

คนงานสตรีหลายคนได้ออกไปสู่คริสตจักรอื่นโดยวิธีนี้แหละ มัทธวย้าการตายของเธอทำให้เกิดผลมากขึ้น เขาขอร้องให้ผู้ฟังทั้งหลายได้ฟังพำนักอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้าตลอดไป แม้ว่าจะต้องตาย พวกเขาที่ยอมเป็นดังหญิงที่ตายนั้นแทนที่จะได้ชีวิตรอด

คำเทศนาของมัทธวยได้ทำให้ผู้ฟังประทับใจใหญ่หลวงและหัวใจของนางซันเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ เรื่องนี้เป็นข้อพิสูจน์ได้ว่าได้รับความเชื่อซึ่งจะทำให้เขาเจริญรอยตามคุณพ่อของเขา สุดท้ายเธอเริ่มเห็นความบริบูรณ์อันเต็มเปี่ยมจากการพยายามของศิษยาภิบาลซันผู้เป็นสามี

4. เกิดจากจลาจลในชุมชน

วันที่ 21 ตุลาคม 1948 ศิษยาภิบาลซันได้มีโอกาสอยู่กับบ้าน (ที่โรงพยาบาลโรคเรื้อน) และโดยที่ไม่คาดฝันมาก่อน แอนดรูกลับมาจากชุมชนถึงบ้าน ชุนซันเป็นเมืองที่เขาและโรงเรียนหนังสืออยู่

“แอนดรูกลับมาบ้านมีธุระอะไรหรือเปล่าลูก”

“มัทธิวให้ผมกลับครับ เพราะกลัวว่าคุณพ่ออาจกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องถูกรุกราน ผมถูกห้ามเดินทางข้ามเขต แต่เมื่อบอกพวกทหารว่าจะเดินทางกลับบ้าน เขาจึงอนุญาตให้ผ่านได้”

“แล้วพี่ของเธอล่ะ ทุกคนสบายดีไหม”

“ครับ สบายดี แต่พวกเขาที่กังวลใจมาก หลังจากได้อธิษฐานในเวลาเช้าแล้วจึงบอกให้ผมกลับบ้าน เขาบอกให้ผมเรียนหนักและให้เชื่อฟังพ่อแม่ เพื่อเขาจะได้พบผมอีกในเมืองสวรรค์ ผมคิดว่าที่จริงแล้ว การที่เขาส่งผมกลับบ้าน เป็นเพราะอาหารของพวกเขาขาดแคลน”

ในวันก่อนที่แอนดรูจะเดินทางกลับบ้าน กองจลาจลคอมมิวนิสต์กองหนึ่งได้เปิดฉากก่อการร้ายขึ้นเป็นครั้งแรกในโยชู แล้วโดยสารรถไฟไปยังชุนซัน พวกคอมมิวนิสต์ได้สังหารตำรวจมากมาย เพราะเขาชวนคอมมิวนิสต์ที่นั่นให้การร่วมมือ จึงยึดเมืองชุนซันไว้ได้ ได้สังหารผู้นำประชาชนในเมืองสังหารคนมีเงินและคนที่มีชื่อเสียงในฐานะเป็นสมาชิกพรรคการเมืองฝ่ายขวาเสียหลายคน และทิ้งศพอันปราศจากวิญญาณนอนไว้เกลื่อนถนน

วันรุ่งขึ้นมีข่าวลือว่าจอนถูกหน่วยก่อการจลาจลฆ่าตาย พวกโรคเรื้อนเหมือนจะเศร้าสลดใจมากกว่าศิษยาภิบาลซัน และครอบครัวของเขาเสียอีก ท่านไม่อยากจะเชื่อในข่าวนี้ ได้พูดขึ้นว่า “ไม่เป็นที่ไร ไม่ว่าลูกของผมจะตายหรือมีชีวิตอยู่ ไม่มีสิ่งใดต้องกังวลใจ หากพวกเขาตายก็ได้ไปอยู่บนสวรรค์ และถ้าพวกเขามีชีวิตอยู่ก็ถวายตัวเพื่อราชกิจของพระเจ้า” และเพราะเหตุที่เขายังกับใจไม่ให้มีความรู้สักอย่างใดเกิดขึ้น พวกโรคเรื้อนและนางซันจึงได้สงบใจไม่ตื่นเต้นด้วย

ทุกคนได้เฝ้าคอยจนถึงวันที่ 24 ตุลาคม แต่ยังไม่ข่าวคราวอันใดมาถึง ไม่มีข่าวจากมัทธิวจากจอนหรือจากราเชลและจากลูกของเธอ ซึ่งเดินทางไปชุนซันเมื่อวันก่อนเพื่อสืบดูว่าเกิดอะไรขึ้น

วันที่ 25 เดือนตุลาคม ตลอดบ่ายนั้นนางซันยังรู้สึกเสียบเหงามาก มีเสียงปลุกเธอให้ตื่นจากภวังค์ว่า

“คุณซัน ลูก ๆ ของคุณมาแล้ว” เธอวิ่งไปหาทันที แต่แลเห็นเพียงราเชลกับรุชซึ่งออกจากบ้านไปเมื่อสองวันก่อนเท่านั้น

เธอดีใจ ระคนไปด้วยความหวาดกลัว

“ลูกแม่ลูกชายของแม่ไปไหน” เธอร้องให้กับตัวเองร้องให้กับรัฐและราเชล ถามหาจอน และมัทธิวว่ามาหรือไม่ แต่ไม่มีเสียงตอบ “บางทีลูกทั้งสองไม่ได้ยินเสียงของเรา” เธอคิดและวิ่งตรงไปยังราเชล

“บอกแม่ซิ จอนไม่ตาย ไซ่ใหม่ บอกแม่ เขายังไม่ตายเขายังไม่ตาย” แต่ราเชลนิ่งเงียบ ส่วนรัฐสะอื้นไห้ไม่อาจควบคุมจิตใจไว้ได้

“มัทธิวล่ะเป็นอะไรไปหรือเปล่า” เงียบไม่มีคำตอบ

“ราเชล ทำไมลูกจึงไม่พูด”

ราเชลร้องไห้โสออกมาแทนคำตอบ

“มัทธิวและจอนคงตายเสียแล้ว” ดวงตาของนางชั้นเบิกโพลง และน้ำตาเหือดแห้งไป “มัทธิวมา ร้องเพลงให้เราฟังทีนี้เมื่อสองสามวันก่อนนี่เองและจอนก็มาเมื่อสองอาทิตย์ก่อนเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่บัดนี้พวกเขาตายเสียแล้ว” แล้วเธอก็รู้สึกหน้ามืดเป็นลมไป

“ให้เรา... ให้เราอธิษฐานด้วยกันเถอะ” ศิษยาภิบาลชั้นกล่าวขึ้นอย่างรวดเร็ว มันเป็นการอธิษฐานอย่างสั้น ๆ แต่ใช้เวลานานจึงจบ ทั้งนี้เป็นเพราะถูกขัดจังหวะด้วยเสียงร้องไห้ของคนที่ได้ฟังเรื่องนี้ และท่านศิษยาภิบาลชั้นก็ไม่อาจที่จะรับความเศร้าโศกที่ประดังเข้ามาท่วมทับหัวใจเขาไว้ได้

เขาจะอธิษฐานได้อย่างไร เขาจะพูดอย่างไรกับพระเจ้าบนสวรรค์ผู้ซึ่งได้พรากเอาสมบัติอันล้ำค่าทั้งสองจากเขาไป เขาไม่กล้าตำหนิติเตียนใคร เพราะตลอดระยะเวลาหลายปีที่เป็นสาวกและได้รับความทุกข์เวทนา เขาเรียนรู้ถึงการยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้า และบัดนี้พระวิญญูณของพระเจ้าได้เข้ามาอยู่จิตใจของเขา ทำให้เขาอธิษฐานได้แล้ว “พระบิดาที่รัก พวกข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่บุตรยอมตายเพราะเห็นแก่พระองค์ และถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่ามีใครเป็นคนฆ่าเขา แต่พวกข้าพระองค์ก็ขอพระราชทานอภัยโทษให้แก่บุคคลเหล่านั้น

“พระบิดาเจ้าข้า....พระบิดาเจ้าข้า” เขาครัครวญ “โปรดให้ความรักแก่พวกข้าพระองค์เป็นความรักที่จะได้อภัยบุคคลเหล่านั้น โปรดอภัยบาปให้พวกข้าพระองค์....พวกข้าพระองค์กราบทูลขอสิ่งเหล่านี้ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน”

ราวกับสัญญาณระฆังเรียกขาน พวกโรคเรื้อนทุกคนได้เข้ามาประชุมในโบสถ์เพื่อร้องเพลงและเฝ้าอธิษฐานเป็นการปลอบประโลมใจศิษยาภิบาลของพวกเขา หลังจากการอธิษฐานและร้องเพลงหลายครั้งผ่านไป ผู้เฒ่าคนหนึ่งได้ขอร้องให้คุณสองซึ่งกลับมาพร้อมกับราเชลและรัฐเล่าเรื่องราวอย่างละเอียด เพราะทุกคนอยากจะทราบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร

คุณสองย่นขึ้นพูดด้วยความหนักใจ แต่เขาทราบว่าเรื่องที่เขาคงพูดเป็นเรื่องถกเถียงเกียรติแต่พระเจ้า เขาเริ่มต้นพูดว่า

“ข้าพเจ้าเดินทางไปชุมชนเข้าวันนี้ แม้ว่าจะถูกเจ้าหน้าที่เรียกให้หยุดตรวจค้นหลายครั้ง แต่ก็ได้รับอนุญาตให้เดินผ่านไปได้ ในเมื่อข้าพเจ้านำพระคัมภีร์ออกมาพร้อมกับอธิบายถึงสาเหตุว่าทำไมข้าพเจ้าจึงต้องเดินทางไปชุมชน ข้าพเจ้าไปถึงที่นั่นเสียงปืนยังคงคำรามอยู่ตามถนนต่าง ๆ เมื่อใกล้สถานีชุมชนเข้าไปก็เห็นภาพที่ข้าพเจ้าไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย ศพต่าง ๆ กองพะเนินอยู่ตามถนนเต็มไปหมด”

คุณสองหยุดพูดครู่หนึ่ง เมื่อเขาพยายามย้าคำพูดออกมาจากใจถึงความจำอันน่าขยะแขยงที่ปรากฏแก่สายตาของเขา แล้วกล่าวต่อไปว่า

“ข้าพเจ้าได้เดินปะปนไปกับฝูงชนเพื่อมองหาญาติพ่อแม่และเด็ก ๆ แล้วรีบรูดไปยังที่ซึ่งจอนและมัทธิวอาศัยอยู่แต่แลเห็นเพียงบ้านที่ปิดประตูแน่นเท่านั้น บางทีทุกคนอาจออกไปหมดข้าพเจ้าคิดและเริ่มรูดไปตามทางที่ตรงไปยังคริสตจักร แต่ถูกละหุกคิดขึ้นมาได้จึงหันกลับมาที่บ้านอีก แล้วร้องตะโกนถามเข้าไปด้วยเสียงอันดัง มีใครอยู่ข้างในบ้างไหม ผมมาจากโรงพยาบาลโรคเรื้อน พวกคุณได้ยินหรือเปล่าครับ

“ในที่สุดก็มีสตรีคนหนึ่งเปิดประตูเดินออกมา เมื่อเธอเห็นข้าพเจ้าแล้ว เธอก็เรียกราเชล พร้อมกันนั้นก็มึนธและมัทธิวก็ยังคงเดินตามออกมาด้วย ตาของพวกเขาบวมเพราะร้องไห้

“พี่ของหนูตายเสียแล้ว ราเชลสะอื้น

“โดยไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้ฟังข่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่โลกทั้งโลกหมุนคว้างไป แล้วถามว่าศพของพวกเขายู่ที่ไหน

“มีคนพบศพพวกเขา เธอพูด และต่อจากนั้นเธอได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังต่อไป”

คุณสองหยุดถอนหายใจ ผู้ฟังในคริสตจักรตั้งเครียดและสงบนิ่ง

“ตอนเช้าวันที่ 20 ตุลาคม” เขาพูดต่อ “เด็กทุกคนไปโรงเรียน มัทธิวกลับบ้านก่อนกำหนด บอกว่ามีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นในเมือง เขาได้ไปที่สถานีชุมชนพร้อมกับผู้มาเยี่ยมคริสตจักรคนหนึ่ง ที่สถานีเขาได้พบรถไฟบรรทุกทหารเต็มไปหมดแทนที่จะเป็นตู้โดยสารธรรมดา

“การต่อสู้ได้เกิดขึ้นระหว่างทหารและตำรวจ ประชาชนต่างพากันแตกกระเจิงหนีไปคนละทิศละทางเพื่อหลบกระสุนปืนที่ปลิวว่อนไปทั่ว ต่อมาเมื่อนักเรียนคนอื่นยกเว้นจอนกลับบ้านหมดแล้ว เขาเริ่มกระวนกระวายใจ เสียงปืนต่อสู้กันยังคงขึ้นเรื่อย ๆ และดูเหมือนใกล้เข้ามาสู่ใจกลางเมืองทุกขณะ ตอนนั้นมัทธิวก็ได้ออกไปที่ถนนกับมัทธิวจึงได้ทราบจากคนเดินถนนว่า พวกคอมมิวนิสต์ก่อกบฏ พวกจลาจลกล่าวว่กองทัพประชาชน ได้ยึดเส้นขนานที่ 38 ไว้ได้ ไตคูและปูซานถูกยึดแล้ว โยชูและชุมชนจะเป็นเมืองที่ต้องถูกยึดต่อไป เมื่อได้ฟังเรื่องนี้ทุกคนจึงได้ซ่อนตัวอยู่ใต้ถุนหลบภัยของเพื่อนบ้าน

“จนกลับถึงบ้านเมื่อพลบค่ำ เขาบอกว่าเป็นเพราะคอมพิวเตอร์ก่อการจลาจล พวกนั้นได้ล้อมโรงเรียนไว้ แต่สุดท้ายก็ได้อนุญาตให้พวกเขากลับบ้าน จนรู้สึกว่าเป็นการต่อสู้ระหว่างฝ่ายถูกและฝ่ายผิด และเป็นการทำทนายคริสเตียนให้ยื่นหัตถ์ต่อสู้ ถ้อยคำดังกล่าวมานั้นเขาพูดกับเซมินสำหรับมัทธิวนั้น เมื่อมัคนายกยังขอร้องให้เขาหาที่ปลอดภัยเพื่อซ่อนตัว เขาตอบว่า พระเยซูเป็นที่พึ่งอันปลอดภัยแห่งเดียวของเขา และปฏิเสศ ที่จะซ่อนตัว”

เสียงของคุณสองสั้นเกรี้ยวด้วยความภาคภูมิใจขณะที่เล่าถึงความกล้าหาญและความเชื่อของเด็กทั้งสอง

“วันต่อมาในวันที่ 21 ตุลาคม เด็กทั้งสองตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ แม้ว่าตลอดคืนจะหลับเพียงเล็กน้อยก็ตาม มัทธิวกว่าว่าเขาฝันประหลาด แต่เมื่อมัคนายกได้ถามเขาเกี่ยวกับความฝันนั้น เขาก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ทันใดนั้นเอง หลังจากอาหารเช้าและการอธิษฐานผ่านไปแล้ว จอนส่งแอนดรูไปโรงพยาบาลโรคเรื้อน หลังจากนั้นเขาเดินไปที่บ่อน้ำหลังบ้านเพื่ออาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ จากนั้นพี่น้องทั้งสองจึงเข้าไปในห้องด้วยกันเพื่ออธิษฐาน เมื่อกลับออกมาใบหน้าของพวกเขาชิดเผือด อีกครั้งหนึ่งที่ศิษยาภิบาลยังขอร้องให้มัทธิวเล่าความฝันของเขา แต่เขานิ่งเงียบ เพื่อนบ้านซึ่งพวกเขาเคยหลบภัยได้ดูบ้านเมื่อวันก่อนได้เชิญพวกเขาไปซ่อนตัวอีก แต่จอนและมัทธิวปฏิเสธที่จะไป มัคนายกยังขอร้องให้เขาหนีไปอยู่ที่โรงพยาบาลโรคเรื้อน แต่เขาพูดว่าหากถูกจับระหว่างทางเข้าก็จะเป็นที่อับอาย พวกเขาจะพักอยู่ที่นี้เพื่อเผชิญกับสิ่งยุ่งยากต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น

“หลังจากอาหารเช้าซึ่งรับประทานกันอย่างรวดเร็วผ่านพ้นไป มัคนายกยังได้ไปที่บ้านของเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ประมาณเวลาสิบโมงเช้า มีนักศึกษากลุ่มหนึ่งได้มาล้อมบ้านเขาแล้วตะโกนส่งเสียงลั่น ถึงแม้จะมีความตกใจกลัวมากสักเพียงใด มัคนายกยังได้รับกลับไปบ้าน พบว่ามัทธิวถูกกลุ่มนักศึกษาพวกนั้นรุมตีอยู่

“พวกคุณทำกับผมเช่นนี้ทำไมนะ” มัทธิวกว่าขึ้น “ผมไม่ได้ทำผิดอะไรนี่”

“ไม่ผิดหรือ เจ้าหนุ่มซี้ซลาด แกไขไหมที่พูดว่าอยากจะไปเรียนต่อที่อเมริกา”

“ฟังทางนี้ มัทธิวกว่าตอบ ผมไม่ใช่เจ้าหนุ่มคนซี้ซลาด ผมเป็นคริสเตียนและผมไม่ต้องการให้ถูกตราหน้าว่าเป็นอะไรทั้งนั้น ผมไม่เคยแอบอ้างใครในงานที่ผมต้องทำ”

“หุบปากเสียนะ นี่แกยังมีใจเป็นคริสเตียนอยู่อีกหรือ”

“พวกคุณหมายถึงอะไรนะที่ถามอย่างนั้น การมีใจเป็นคริสเตียนมีความเชื่ออย่างคริสเตียนผิดด้วยหรือ ถึงพวกคุณจะตัดศีรษะผมขาดออก คุณก็พรากเอาความเชื่อของผมไปไม่ได้”

“ตีมัน ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้น อีกคนหนึ่งนำแผ่นไม้หนาที่ตอกตาปูไว้ที่เขา ต่อจากนั้นก็หันไปทางมัคนายกยัง ซึ่งอยู่ในห้องถัดไป”

“คุณเป็นใคร”

“เป็นช่างไม้”

“คุณเป็นญาติกับเจ้าหนุ่มสองคนนี้หรือเปล่า?”

“ไม่ใช่ ผมเป็นเพียงเจ้าของบ้านเท่านั้น และเมื่อนางยังได้กล่าวสนับสนุนคำพูดสามีด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงละจากสองสามีภรรยาแล้วหันมาคบตีมีทิวและจอนซึ่งพยายามต่อสู้ป้องกันตัว เมื่อมีคนตะโกนบอกมาให้พวกเราจัดการพวกเขาเถอะ ทุกคนตะโกนตอบรับเป็นการตกลงใจ มีทิวถูกผูกด้วยเชือก ส่วนจอนถูกบังคับให้เดินเอามือไปใส่ศีรษะ พวกเขาเดินออกไปมีนักศึกษาห้อมล้อมไปด้วย ส่วนนักศึกษาคณะอื่น ๆ ยังอยู่ข้างหลังเพื่อเก็บเอาหนังสือและสิ่งของอื่น ๆ ไปเป็นหลักฐานมัดตัวสองพี่น้อง ฐุชได้เฝ้าดูเหตุการณ์ตลอดเวลา เธอร้องไห้อย่างขมขื่น แต่น้ำตาของเธอไม่มีความหมายอะไรสำหรับนักศึกษานั่น”

คุณสองหยุดพูดครู่หนึ่ง เขาจะพูดอย่างไรว่ามัทนาคยังมีความกลัวเกินไปที่จะตามเด็กเหล่านั้น ดังนั้นเขาจึงไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นในคราวต่อไป อย่างไรก็ตามเขาก็เล่าต่อไปว่า

“หลังจากนั้นข่าวทั้งหมดที่มัทนาคได้ทราบมาก็คือเด็กชายทั้งสองถูกนำตัวไปที่กองบัญชาการคอมมิวนิสต์ซึ่งอยู่ชั้นบนของสำนักงานด้านศุลกากร ตลอดวันนั้นพวกเขาไม่ได้กลับมาเลย

“ในวันรุ่งขึ้นวันที่ 22 ตุลาคม ทหารฝ่ายรัฐบาลสามารถปราบพวกจลาจลได้ จากนั้นมัทนาคยังและภรรยาออกไปสอบถามดูและได้ทราบว่าทั้งมีทิวและจอนถูกยิงตายเสียแล้ว

“การะต่อไปก็คือการค้นหาศพ และหลังจากความยุ่งยากบางประการผ่านไปจึงได้พบศพอยู่ในสนามซึ่งเป็นสถานที่ตำรวจจัดไว้สำหรับนำศพผู้ตกเป็นเหยื่อของการจลาจลนำมากองไว้ “ด้วยการช่วยเหลือของมัทนาคชุง มัทนาคยังและภรรยาได้นำศพใส่เปลทำด้วยหญ้ากลับบ้าน และโดยเหตุนี้ข้าพเจ้าพบเขาทั้งสอง อีกสองวันต่อมา”

คุณสองยุ่งยากใจที่จะกล่าวถึงประสบการณ์ของเขาต่อไป การะประการแรกของเขา คือการจัดการศพทั้งสองไว้ชั่วคราวขณะที่กำลังจะทำการฝัง เขาบังเอิญได้พบกับคนหนึ่งที่เขารู้จัก เป็นภรรยาช่างถ่ายภาพ ซึ่งเห็นมีทิวและจอนถูกพวกจลาจลนำไปจากปากคำของเธอและจากเพื่อนนักเรียนซึ่งได้เห็นเหตุการณ์เมื่อคนทั้งสองตาย เขาได้ทราบรายละเอียดแห่งการกระทำของสองพี่น้องในยามถูกการทดลอง ซึ่งรายละเอียดมีความหมายใหญ่หลวงสำหรับคนที่รู้จักเขาทั้งสอง.....ซึ่งมัทนาคยังไม่อาจที่จะนำบรรยายได้

คนแรกที่เล่าถึงจอนและมีทิวก็คือภรรยาของช่างถ่ายภาพ เธอเล่าว่า

วันที่มีทิวและจอนถูกนำตัวไป พวกจลาจลได้จับคริสเตียนนำไปสถานตำรวจ เธอรีบรุดออกไปโดยเกรงว่าสามีของเธอจะถูกจับไปด้วย แต่ไม่เห็นสามีเพราะความจริงแล้ว เขาปลอดภัย

เนื่องจากหลบซ่อนตัวอยู่ แต่เธอเห็นมัทธิวและจอห์นมีโลหิตไหลโหมหน้าพร้อมทั้งถูกตีด้วยไม้ตะบองและปืน แต่ถึงกระนั้นเด็กทั้งสองก็พูดอย่างสุภาพต่อพวกนักศึกษาซึ่งเป็นผู้จับกุมเขามา

ทั้งสองขอร้องให้พวกนั้นกลับใจเชื่อในพระเยซู ให้หยุดการต่อสู้เพื่อนร่วมชาติเดียวกัน ให้แสดงหาความรอดฝ่ายวิญญาณจิตและกลับใจใหม่เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งทางนี้เท่านั้นจะเป็นการนำไปประเทศชาติเจริญยิ่งขึ้น เธอ น้ำตาไหลรินในภาพที่เธอได้เห็นและฟังมา จนลืมความทุกข์ระทมของตนหมดสิ้น ขณะที่มองดูเด็กทั้งสองถูกพวกจับกุมดึงลากออกไป

เด็กชายที่เห็นมัทธิวและจอห์นตาย มีอายุ 14 ปีเท่านั้นเขาบอกคุณสองว่ามัทธิวถูกนำตัวออกไปที่หลังสถานีตำรวจชั้นมีศพของนักโทษคนอื่น ๆ หลายศพกองระกระกะบนสนามหญ้า และที่ตรงนี้แหละพวกนักศึกษาได้ทำตายเขา

“แกยังคือสิ่งที่จะเชื่อตามหลักคริสเตียนหรือ หากแกยอมเลิกเชื่อคริสเตียนแล้วมาร่วมมือกับพวกเรา พวกเราจะปล่อยแกไปอย่างปล่อยให้มึงชินโร” พวกนั้นพูดพร้อมกับชี้มือไปยังนักศึกษาคคนหนึ่งซึ่งหันมาเข้าฝ่ายพวกเขา

มัทธิวซึ่งไม่สามารถเคลื่อนไหวได้กล่าวว่า “ถึงพวกคุณจะทำชีวิตผมไป ก็ไม่สามารถเอาความเชื่อของผมไปได้ พวกคุณควรจะเลิกวิธีการทารุณและความชั่วร้ายของพวกคุณเสีย แล้วหันมาเชื่อในพระเยซู”

“อย่ามัวเสียเวลากับเขาเลยนะ” คนหนึ่งตะโกนขึ้น “ยิงเขาซะ”

จอห์นรีบเข้าไปยังที่มัทธิวยืนอยู่อย่างรวดเร็ว

“ฟังก่อน” จอห์นร้องขึ้น “พี่ของผมเป็นบุตรคนโตในครอบครัวของเราและเขาจะต้องเป็นคนดูแลพ่อแม่เมื่อท่านแก่เฒ่ามาผมแทนเขาดีกว่าแล้วปล่อยให้เขากลับบ้านเถอะ” จากนั้นจอห์นจึงก้าวไปยืนข้างหน้าพี่ชายของเขา มัทธิวคืนรินแต่เขาถูกผูกไว้อย่างแน่นหนา

“จอห์น อย่าโง่ไปเลย พวกนั้นไม่ฆ่าเธอหรอก เธอกลับไปบ้านดูแลพ่อแม่แทนฉันเสีย”

นักศึกษาคคนหนึ่งดึงจอห์นออกไป อีกคนหนึ่งผูกตามัทธิวไว้ เมื่อรู้ตัวว่าจะถูกยิงมัทธิวร้องขึ้นว่า

“พวกคุณต้องกลับใจ และเชื่อในพระเยซู ถึงแม้ผมตายเดี๋ยวนี้ผมต้องได้ไปอยู่สวรรค์ แต่พวกคุณจะหนีไปจากการจองจำอันน่าสะพรึงกลัวในนรกได้อย่างไร” พวกเขาจลาจลได้ฟังดังนั้นพากันโกรธมาก กำมือแน่น พวกเขาออกคำสั่งให้ยิงทันที มัทธิวร้องอธิษฐานขึ้นว่า

“พระบิดาเจ้าข้า โปรดรับดวงวิญญาณของข้าพระองค์ด้วยเถิด ขออภัย...” บัง ! เขากล่าวยังไม่ทันจบประโยคก็ล้มลงเมื่อกระสุนปืนยิงถูกเป้าหมาย ผู้ที่ได้ยินคำสุดท้ายของเขาตะโกนแข่งสาปเขา จอห์นสะดุ้งตัวออกไปราวกับเสื่อที่หลุดจากกรงเพื่อเข้าไปประคองร่างพี่ชายของเขา โลหิตไหลรินออกมาจากแผลที่ถูกกระสุน เขาหันหลังกลับมาตะโกนใส่พวกนั้น

“พวกคุณฆ่าพี่ชายของฉันโดยไม่มีความคิดแล้วพวกคุณจะมีข้อแก้ตัวอย่างไร พวกคุณจะต้องกลับใจและเชื่อในพระเยซูเจ้าเดี๋ยวนี้”

มีเสียงตะโกนขึ้นอีก

“ฆ่ามันด้วยอีกคน” แล้วจากนั้นก็มียุทธวิธีสนับสนุนเป็นเสียงเดียวกัน และจอนตอบว่า “ฉันจะไปสวรรค์ด้วย ไปที่ซึ่งพี่ชายฉันไป ความเชื่อของฉันเหมือนของเขา จอนอ้าแขนทั้งสองออก พูดว่า “นี่เป็นวิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันสิ้นพระชนม์เมื่อพระองค์ถูกตรึงบนไม้กางเขนและวิธีเดียวกันนี้แหละ ฉันจะรับลูกปืนของพวกคุณ.....ยิงมาซิ”

“เจ้าหนุ่มคนนี้ร้ายยิ่งกว่าพี่ชายของเขาเสียอีก” คนหนึ่งกล่าวขึ้น

“ยิงได้” เมื่อคำสั่งยิง คำสุดท้ายของจอนก็เช่นเดียวกับของพี่ชายของเขา คือการอธิษฐาน

“พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยบาปแก่คนเหล่านี้ โปรดช่วยพวกเขาให้กลับใจ โปรดรับเอาดวงวิญญาณของข้าพเจ้าไปเถิดและโปรดดูแลคุณพ่อ คุณ.....” บัง ๆ!

จอนถูกกระสุนปืนล้มลงสิ้นชีวิตบนศพพี่ชายของเขา คุณสองกล่าวสรุปข้อความตอนสุดท้ายของเขาว่า “ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ดำเนินอยู่ในชีวิตประจำวันของเขาทั้งสองชีวิตแห่งความเชื่อ และช่วยเตรียมให้พวกเขาอมตายโดยความเชื่อ” เขาไม่อาจกล่าวอะไรมากไปกว่านั้นอีก

ศิษยาภิบาลชันลูกจากโต๊ะเล็ก ๆ ซึ่งเขานั่งอธิษฐาน เขายืนขึ้นต่อที่ประชุมพลางเอามือเช็ดน้ำตา

“พี่น้องที่รักทั้งหลาย” เขาเริ่มต้นพูด “ข้าพเจ้าได้ฟังเรื่องราวตามที่คุณสองกล่าวแล้ว ข้าพเจ้าเชื่ออย่างมั่นคงว่า บุตรชายของข้าพเจ้า มัทธิวและจอนได้ไปสู่สวรรค์แล้ว แต่ที่มัทธิวกกล่าวว่า ผู้ที่ฆ่าเขาจะตกนรก ข้าพเจ้าไม่อาจที่จะหยุดคิดถึงเรื่องนี้ได้ ข้าพเจ้าผู้ทำหน้าที่เทศนาเพื่อช่วยคนบาปให้หลุดพ้นจากนรกจะเทศนาไปเรื่อย ๆ ไม่สนใจกับใครในขณะที่คนที่ฆ่าบุตรของข้าพเจ้าจะตายไปโดยไม่กลับใจ กระนั้นหรือ ไม่ว่าเขาจะเป็นใครหรือเป็นคนแปลกหน้าจากประเทศอื่นก็ตาม มันก็ยังเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะช่วยเขา แต่คนที่ฆ่าลูกชายข้าพเจ้าเป็นคนชาติเดียวกันกับข้าพเจ้าด้วยเหตุนี้จึงทำให้ข้าพเจ้าได้นึกถึงหน้าที่ยิ่งขึ้น

“เมื่อคนในประเทศเดียวกันต่อสู้กันเอง ใครจะบอกได้ว่าจะยุติลงได้ที่ไหน แต่ละฝ่ายจะต้องทำการแก้แค้นกันและจะแก้แค้นไปเรื่อย ๆ จนกว่าทุกฝ่ายจะย่อยยับไป เหตุฉะนั้นกระแสนี้แห่งการแก้แค้นจะต้องยับยั้งไว้ ให้คนใดคนหนึ่งไปหาศิษยาภิบาลรา ที่ชุมชนแล้วบอกให้เขาหาคนที่ฆ่าบุตรชายของข้าพเจ้า และถ้าพบแล้วอย่าทำอันตรายเขา ข้าพเจ้าจะหาทางให้เขากลับใจ และรับเขาเป็นบุตรบุญธรรม เนื่องจากบุตรชายข้าพเจ้าเคยพูดว่าเมื่อออกจากโรงเรียนแล้วจะเป็นศิษยาภิบาลและรับใช้คริสตจักรในโรงพยาบาลโรคเรื้อน ซึ่งข้าพเจ้าทำงานอยู่ ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้พวกเขาถูกฝังที่ชุมชน

แต่อยากจะทำให้นำมาฝังที่เนินเขาโรงพยาบาลโรครื้อนนี้ ความประสงค์ของข้าพเจ้าทั้งสองประการนี้ ข้าพเจ้ากระทำต่อหน้าท่านและต่อหน้าพระเจ้า”

คืนนั้นได้ผ่านไป และเช้าของวันที่ 26 ตุลาคมก็มาถึง นางชันหายจากความเหนื่อยอ่อนและลุกขึ้นนั่งได้ตามปกติ แต่ยังคงวิงเวียนและเหน็ดเหนื่อยอยู่ ในวันนั้นจะมีการนำศพบุตรชายทั้งสองคนกลับมา เจ้าหน้าที่คริสตจักรโรงพยาบาลโรครื้อนได้ว่าจ้างรถบรรทุกคันหนึ่งเพื่อใช้ในการนั้น และบัดนี้ได้ออกเดินทางไปชุมชนแล้ว คุณอิน ไซ ลี ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลผู้ช่วยพยายามพูดปลอบใจนางชันแต่ดูเหมือนไม่ได้ทำให้เธอคลายความทุกข์ลงเลย

เมื่อเย็นวันก่อนท่านศิษยาภิบาลชันได้พูดที่คริสตจักร คำพูดของท่านเต็มไปด้วยความเชื่อ และฤทธิ์อำนาจ แต่ขณะนี้ท่านก็ต้องเศร้าใจอยู่ภายใต้กระแสคลื่นแห่งความวิปโยคที่เกิดขึ้น

เมื่อรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน คุณลีตั้งใจที่จะขอร้องให้ศิษยาภิบาลรับอาหารบ้าง เพราะเย็นวันก่อนท่านไม่ได้รับประทานอะไรเลย

“ขอให้คุณอธิษฐานขอบพระคุณ” ศิษยาภิบาลกล่าวกับคุณลีซึ่งนั่งร่วมโต๊ะอาหาร คุณลีอธิษฐานด้วยความประหลาดใจ นึกไม่ออกว่าในเวลานั้นเขาจะอธิษฐานขอบพระคุณอย่างไรบ้าง แต่เขาได้เริ่มต้นอธิษฐานว่า “พระเจ้าที่รัก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์สำหรับความรักอันไม่มีขอบเขตของพระองค์”

เขาหยุดแล้วอธิษฐานต่อไปอีก “พวกข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ความประสงค์ของพระองค์ดำเนินไปด้วยดีกับคนที่รักพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ในความกรุณาที่ดีของพระองค์ที่ได้ทรงไว้ชีวิตศิษยาภิบาลชันของพวกข้าพระองค์ในระหว่างติดคุกและถูกสอบสวน และได้นำชีวิตของบุตรชายที่รักทั้งสองไปแทน พระบิดาเจ้าข้าคนทั้งสามนี้ได้ถวายตัวแด่พระองค์แต่พระองค์ไว้ชีวิตคนหนึ่งและนำไปสองคน พวกข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด ทราบแต่ว่าพระองค์มีพระประสงค์อย่างในเรื่องนี้ พวกข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ได้ทรงสำแดงพระประสงค์ของพระองค์ในข้อนี้โปรดทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้ได้รับประทานอาหารที่พระองค์ประทาน และให้มีชีวิตอยู่ตามน้ำพระทัยของพระองค์ พวกข้าพระองค์ทูลขอสิ่งเหล่านี้ในพระนามพระบุตรของพระองค์”

คุณลีรู้สึกแปลกใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นดวงตาของศิษยาภิบาลชันสดใสและพูดด้วยน้ำเสียงหัวเราะ

“คุณลี ผมขอขอบคุณ คุณจริง ๆ” จากคำอธิษฐานของคุณลี พระเจ้าได้ทรงชูใจเขาและกระหายที่จะเฝ้าคอยพระประสงค์ของพระองค์ให้เปิดเผยออกมา

ด้วยความมั่นใจที่ได้รับ เมื่อศพของบุตรชายทั้งสองได้นำมาในวันนั้น ศิษยาภิบาลชันเดินนำหน้าขบวนแห่ ท่านเป็นผู้มีชัยชนะร้องเพลงแห่งการฟื้นคืนชีวิตของคริสเตียน

ผู้คนที่มองดูภาพนั้นต่างเศร้าสลดและตื่นตันใจ เป็นภาพที่ย้ำให้ทราบถึงความเศร้า เจ็บระทม พลังที่มีอยู่หายไปเหลือแต่ความเศร้าที่ไม่สลายตัวออก ภาพของผู้เป็นพ่อซึ่งโศกสลดดูประหนึ่งมีหัตถ์ทิพย์ของพระเจ้าคอยอุ้มชู

เหนือขึ้นไปบนเนินเขาซึ่งศพของจอห์นและมัทธิวจะฝังไว้กลุ่มเมฆหมู่หนึ่งลอยสงบนิ่ง ท้องฟ้าสดใส สายลมอ่อน ๆ พัดพาเอาใบไม้ในฤดูใบไม้ผลิฤดูใบไม้ผลิปลิวหลุดจากขั้วไป ห่างออกไปอีกจะเห็นท้องทะเลอันเว้งว้าง ผู้ชมมองดูใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมาและพวกเขาที่เศร้าสลดใจอีก บางคนก็ร้องไห้

“ถึงใบไม้จะร่วงหล่นไปเราก็ไม่ได้เสียใจ แต่เราโศกเศร้าเพื่อคนทั้งสอง เพราะเป็นดังช่อดอกไม้แรกผลิแต่ถูกเด็ดทิ้งไป.....โอพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ชีวิตของพวกเขาช่างสั้นเหลือเกิน พระบิดาเจ้า โปรดอภัยยกโทษแก่พวกเขาพระองค์ที่ต้องโศกเศร้าเช่นนั้น”

พิธีฝังศพได้ดำเนินต่อไป มีการอธิษฐานร้องเพลงและอ่านพระคัมภีร์ คุณลิวได้พูดถึงข้อพระคัมภีร์จากหนังสือวิวรณ์ถ้อยคำของเขาเป็นที่สะกิดใจให้กำลังใจเป็นการบรรเทาทุกข์ให้กับครอบครัวฉันและผู้เป็นโรคเรื้อน ทุกคนฟังด้วยอาการสงบเงียบ ท่ามกลางฤดูใบไม้ร่วงที่แสนเศร้า ท่ามกลางต้นไม้ใบไม้ที่ปลิวลงมาจากขุนเขาและท้องทะเลที่กว้างออกไปสุดสายตา จากนั้นได้มีการเล่าชีวประวัติของเด็กทั้งสองตามประเพณีนิยม พร้อมพิธีกล่าวไว้อาลัย เมื่อการร้องประสานเสร็จแล้ว

ศิษยาภิบาลก้าวออกไปอย่างมั่งคั่ง และยื่นต่อหน้าคนทั้งหลาย หมวกที่สวมไว้ทุกข์ทำให้ร่างเดี่ยวของเขาดูสูงขึ้นอีก อากัปกริยาของเขาดูหนักใจแต่คำพูดแผ่วเบา สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดผ้าไว้อาลัยของเขาปลิวสะบัดไปมา

ศิษยาภิบาลชั้นกล่าว “ข้าพเจ้าไม่อยากจะกล่าวตอบด้วยคำพูดยาว ๆ แต่อยากจะกล่าวถึงพระพรหลายประการที่ข้าพเจ้าได้รับจากพระเจ้า และขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงอวยพรพวกเรา

“ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับลูกชายผู้ยอมตายเพื่อพระเจ้าซึ่งเป็นคนสายโลหิตข้าพเจ้าผู้เป็นคนบาป”

“ประการที่สอง ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าที่ได้เรียกข้าพเจ้าออกมาจากท่ามกลางหลายคน เพื่อให้เป็นผู้เลี้ยงดูบุตรอันเป็นสมบัติล้ำค่า”

“ประการที่สาม ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าที่ให้สิทธิพิเศษแก่ข้าพเจ้า ในการมอบบุตรชายหัวปีและคนที่สองคืนให้พระองค์ไป เป็นบุตรที่มีค่ามากที่สุดคนหนึ่งในท่ามกลางบุตรชายสามคน และบุตรสาวสามคนของข้าพเจ้า”

น้ำเสียงของท่านสั้นเครือ บรรดาคนฟังต่างกลืนน้ำตาซึ่งหลายคนน้ำตาไหลลงอาบหน้า คนที่ ฟังรู้ว่าศิษยาภิบาลชันถอนหายใจต่อการสูญเสีย พวกเขาถามตนเองว่า “ศิษยาภิบาลชันได้กล่าวคำ ขอบคุณจากใจจริงหรือไม่หนอ”

“ประการที่สี่ ในเมื่อการยอมตายเพื่อพระเจ้าของลูกชายคนหนึ่งมีค่า ฉะนั้นตายทั้งสองคนก็ยิ่ง มีค่าขึ้นอีกมิใช่หรือ” เสียงของศิษยาภิบาลชันแน่นสูง มือที่ถือแผ่นกระดาษจกดข้อความสั้นเบา ๆ

“ประการที่ห้า ในเมื่อเราคำเนินชีวิตอยู่ตามแบบคริสเตียน เมื่อตายไปอย่างธรรมดาจะได้รับ พระพร การที่ยอมตายเพื่อพระเจ้าหลังจากการเป็นพยาน ก็จะไม่ได้รับพระพรมากยิ่งขึ้นหรือ ขอบพระคุณพระเจ้า”

“ประการที่หก ท่านทราบแล้วว่าบุตรชายของข้าพเจ้าเตรียมตัวไปอเมริกา แต่พระเจ้าได้ให้พวก เขาไปสถานที่ที่ดีกว่าไปหาพระองค์บนสวรรค์ ด้วยเหตุนี้หัวใจของข้าพเจ้าจึงมีสันติสุข ข้าพเจ้า ขอขอบพระคุณพระเจ้า”

“ประการที่เจ็ด ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าที่ประทานความรักแก่ข้าพเจ้าเพื่อจะได้ติดตาม หาศัตรูคนที่ฆ่าบุตรที่รักทั้งสองของข้าพเจ้าเพื่อให้เขากลับใจเสียใหม่ และจะได้เป็นบุตรบุญธรรมของ ข้าพเจ้า”

เงียบไปชั่วขณะหนึ่ง ดูเหมือนเป็นคำกล่าวผิดปกติ และฝืนความรู้สึก แต่บางคนทราบแล้ว ว่าศิษยาภิบาลชันได้ส่งคนออกไปตามหาคนที่ฆ่าบุตรชายของท่าน

“ประการที่แปด เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่าการยอมตายเพื่อพระเจ้าของบุตรชายทั้งสอง เป็นวิธีทำให้ บุตรหลายคนเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า” ด้วยคำกล่าวนี้เอง ใน ที่สุดก็ทำให้ผู้ฟังชื่นชมและเข้าใจ

“ประการที่เก้า ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความยินดีและจิตใจเต็มเปี่ยม พระองค์ทรง ให้อภัยข้าพเจ้าได้พบความจริงทั้งเก้าประการเหล่านี้ และเพื่อเหตุนี้ ความรักอันอุดมของพระองค์ก็ได้สำแดง ให้อภัยข้าพเจ้าทราบในยามถูกทดลอง ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า”

ศิษยาภิบาลชันมีใบหน้ายิ้มแย้ม เมื่อเงยหน้าขึ้น

“ประการสุดท้าย ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณและถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า สำหรับการอวยพระพร อันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ประทาน ข้าพเจ้าทราบว่าเหตุที่ข้าพเจ้าได้รับพระพรนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวข้าพเจ้า เอง ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นผลแห่งการอธิษฐานของคุณพ่อและคุณแม่ของข้าพเจ้าซึ่งอธิษฐานทุก ๆ เช้าเป็น เวลานานถึงสามสิบห้าปี และในจำนวนคนที่อธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าและเพื่อครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นเวลา ยี่สิบสามปีก็คือพี่น้องที่รักของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในบ้านนี้ด้วย ข้าพเจ้าขอขอบคุณทุก ๆ ท่าน”

5. ฐู่แดนประหาร

ศิษยาภิบาลราต้องนอนอยู่บนเตียงเพราะเป็นไข้ ท่านนอนไม่ค่อยหลับเป็นเวลาหลายคืนแล้ว ตั้งแต่เกิดการจลาจลเป็นต้นมา และเวลาของท่านได้ใช้ให้หมดไปด้วยการปฏิบัติหน้าที่อันน่าตื่นเต้น พยายามช่วยสมาชิกของคริสตจักร และญาติพี่น้องของเขาซึ่งถูกจับกุมด้วยข้อกล่าวหาอันไม่มีมูลความจริง ขณะนั้นตัวของท่านรู้สึกหนักอึ้ง ไม่อาจที่จะลุกขึ้นได้ แต่ก็สามารถได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาที่สนามหญ้าบ้านของท่าน ต่อจากนั้นก็ได้ยินเสียงซุนเคียมบุตรสาวของท่านลุกขึ้น

“ราเชล เธอมาที่นี่ได้ยังไง” แล้วเสียงของเธอก็ร้องตะโกนขึ้น

“คุณพ่อ คุณแม่คะ ราเชลมาค่ะ”

“ราเชล” ศิษยาภิบาลรา ครวญขึ้น บุตรทั้งห้าคนของท่านได้ผ่านการจลาจลกลับมาบ้านอย่างปลอดภัย ส่วนบุตรคนโตทั้งสองของศิษยาภิบาลซึ่งอยู่ในความดูแลของท่านถูกฆ่าตายจริงอยู่ท่านไม่อาจที่จะขัดขวางความตายของเขาทั้งสองได้ แต่ก็มีความรู้สึกว่าคุณเป็นคนผิด ฉะนั้นการมาของราเชลครั้งนี้จึงทำให้ท่านยุ่งใจ ก่อนหน้านั้น เมื่อราเชลมา ท่านจะกล่าวคำต้อนรับด้วยความยินดี “จริงอยู่” ท่านคิด “เด็กทั้งสองตายเพื่อเป็นการถวายเกียรติยศ และพิธีศพก็จัดขึ้นให้เหมาะสมกับการตายเพื่อพระเจ้าของพวกเขา แต่ใจของผู้เป็นพ่อจะหายโศกกับสิ่งเหล่านี้หรือ และถึงแม้เหตุการณ์จะผ่านไปเรียบร้อยแล้ว ศิษยาภิบาลซึ่งจะไม่มีความสำเร็จถึงบุตรชายของเขา และจะไม่รู้สึกขมขื่นต่อคนที่รับผิดชอบต่อการตายของเขาทั้งสองกระนั้นหรือ”

แต่ราเชลเดินเข้ามาถึงประตูแล้ว ท่านลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

“เข้ามาซิราเชล” ท่านกล่าว ซุนเคียมซึ่งไม่รู้ถึงความทุกข์โศกในจิตใจของพ่อได้นำเพื่อนเข้ามาให้ห้อง เสียงนาฬิกาดังขึ้นสิบครั้ง ราเชลดูเหมือนเต็มไปด้วยความเศร้าโศกแต่ในขณะที่เดียวกันก็เงียบขรึม ศิษยาภิบาลรากำลังจะกล่าวคำปลอบใจเธอ ก็พอดีนางราเดินจากครัวเข้ามา

“ราเชลจ๊ะ คุณพ่อคุณแม่ของเธอจะรู้สึกสะเทือนใจมากนะ” นางกล่าว

“ค่ะ แรก ๆ ท่านทั้งสองก็เศร้าโศกมาก คุณแม่ถึงกับเป็นลมหน้ามืดไป และแม้แต่คุณพ่อเองก็ร้องไห้ แต่ท่านกล่าวว่าท่านขอบคุณพระเจ้าที่พี่ชายของหนูถูกฆ่าตายเพื่อพระองค์ ในพิธีศพท่านได้กล่าวถึงเหตุผลสิบประการ ที่ทำให้ท่านขอบพระคุณพระเจ้า”

ดวงตาของศิษยาภิบาลรา เบิกโพลงด้วยความประหลาดใจ “เขากล่าวขอบคุณอะไรบ้าง”

“หนูจำได้แต่ไม่ทั้งหมดค่ะ” ราเชลตอบ “ท่านกล่าวว่ารู้สึกขอบพระคุณที่ได้เป็นพ่อของลูกที่ยอมตายเพื่อพระเจ้า ทั้งสองเป็นลูกหัวปี เขาตายขณะทำการประกาศพระกิตติคุณ แทนที่เขาจะไปสหรัฐอเมริกาได้ไปสู่สวรรค์และ.....” เธอหยุดคิด

ศิษยาภิบาลราฐีสึกอัศจรรย์ใจ

หากเราเชลกล่าว่า “คุณพ่อและคุณแม่ของฉันไม่อยู่กับท่านที่ไม่ดูแลพี่ชายของฉัน โดยปล่อยให้เขาทั้งสองถูกฆ่าตาย” ท่านยิ้มเข้าใจ แต่คำกล่าวขอบคุณเพื่อพระเจ้าทำให้ท่านประหลาดใจยิ่งแน่นอนไม่มีใครคนอื่นเหมือนศิษยาภิบาลชั้น ท่านเป็นคนที่ไม่มีผู้ใดเหมือนในบรรดาศิษยาภิบาลของประเทศนี้ จากระยะเวลา 23 ปี ที่ทำงานกับคนโรครีเอนและจากระยะเวลา 5 ปี ในคุกที่ไม่ยอมให้รูปเคารพ และบัดนี้เขายังขอบพระคุณสำหรับการตายของบุตรชายทั้งสองที่ถูกฆ่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่แปลกกว่า เรื่องใดที่เขาเคยปฏิบัติมา นี่เป็นการกระทำของมนุษย์ธรรมดาสามัญหรือเปล่า เมื่อฟังราเชลพูดดวงตาของศิษยาภิบาลราฐีเต็มไปด้วยน้ำตา บัดนี้เขาเข้าใจเรื่องที่ศิษยาภิบาลชั้นส่งมาให้เขาแล้วคนที่ฆ่าบุตรชายของเขาถ้าหากพบจะต้องไม่ทำอันตราย เพราะว่าเขาคงต้องการรับไว้เป็นบุตรบุญธรรม และจะพยายามนำมาให้ถึงพระคริสต์ ศิษยาภิบาลราฐีต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ด้วย แต่ดูเหมือนว่ามันเป็นสิ่งที่ประหลาดมาก ยิ่งคิดเท่าใดก็ยิ่งดูเป็นการปฏิบัติยากขึ้นเท่านั้น

หลายครั้งที่เขาได้พยายามนำคนที่ติดคุกมาหาพระคริสต์เพราะการกล่าวหาโดยไม่ได้ทำผิด แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ แล้วการที่จะพยายามช่วยเหลือคนที่มีความผิดจริง ๆ จะยากสักปานใดหนอ แต่บัดนี้เมื่อเขาฟังราเชลกล่าวขำเหตุผลของคุณพ่อของเธอในการขอบคุณ เขาเริ่มเห็นตามศิษยาภิบาลชั้นแล้ว

“คุณพ่อของเธอพูดอะไรอีกบ้างจ๊ะ” ราเชลคิดครุ่นหนึ่งแล้วตอบว่า “คุณพ่อพูดว่า ท่านขอบคุณพระเจ้าที่ประทานท่านให้อยู่กับโศกคนพี่ชายของหนู และปรารถนาจะรับเขามาเป็นบุตรบุญธรรมด้วยเหตุนี้แหละค่ะหนูจึงมาที่นี่ ถึงแม้ลุงปาร์กเคยบอกเรื่องนี้แก่ท่านแล้ว คุณพ่อก็ได้ส่งหนูติดตามมาอีกเพื่อขอร้องท่านให้ปฏิบัติตามความประสงค์ของคุณพ่อ โดยอย่าให้มีการผิดหวังเกิดขึ้น ท่านกล่าวว่าท่านจะอธิษฐานอยู่ที่บ้านเพื่อท่านจะประสบผลสำเร็จ” หัวใจของศิษยาภิบาลราฐีสั่นขึ้น ท่านหันหน้าไปทางอื่น และมอบความคิดไว้ให้กับพระเจ้า สรรเสริญพระองค์ ศิษยาภิบาลชั้นในบัดนี้ดูเหมือนว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เป็นความยิ่งใหญ่ของอับราฮัม ผู้เคยเตรียมถวายบุตรชายคนเดียวเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า

แต่เรื่องนี้ไม่เป็นของแปลกแก่ท่านต่อไปอีกแล้ว เพราะมิใช่พระวิญญาณของพระเจ้าหรือที่ทำงานในเด็กทั้งสองคน และทำให้เขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าผู้ทรงให้บุตรองค์เดียวของพระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยโลกให้รอด เขาสรรเสริญและนมัสการพระเจ้าที่ทำให้ศิษยาภิบาลชั้นเป็นเหมือนพระองค์ในเรื่องนี้

ศิษยาภิบาลราฐีเข้าใจแนวทางที่จะทำต่อไปกระจำแจ้งแล้ว ความกล้าดกค้ำใจ และความคิดที่ว่าไม่อาจปฏิบัติตามเขาได้หายไปด้วยใจอันยินดี ศิษยาภิบาลราฐีลุกขึ้นในขณะที่บุตรชายของเขาเดินเข้ามาในห้อง เซมินท์กทาทายราเชลแล้วหันไปทางคุณพ่อของเขา

“คุณพ่อครับ คนที่มามีทิวและจอนถูกจับแล้ว ที่สมาคมนักศึกษาจะเขียนคำกล่าวหาเขา และจะมอบตัวให้ทหารกองทัพบกแห่งชาติจัดการ”

สำหรับศิษยาภิบาลราเห็นว่าเป็นสัญญาณลึกลับจากพระเจ้าที่พระองค์ทรงนำ ท่านขอเรื่องราวเหล่านี้ให้คอยที่ประตู แล้วเดินออกไปข้างนอกกับเซมินทันที

ศิษยาภิบาลราตามเซมินไปที่ตึกซึ่งสมัชชานักศึกษาใช้เป็นทีสอบสวนักโทษ ที่นั่นเองท่านได้พบไชชันหนุ่มผู้ถูกกล่าวหาว่ามามีทิวและจอน เขาอนอนอยู่บนพื้น ดูเหมือนถูกโบยตีสาหัสแม่ของเขาอุ้มเขาไว้ในวงแขน ร้องไห้ขอโทษแทนบุตรชาย

โดยไม่ต้องฟังคำของผู้เป็นแม่ พวกนักศึกษาสอบถามหนุ่มคนนั้นว่า

“ถ้าแกไม่ยิง แล้วใครยิงล่ะ” พวกนั้นกำลังจะเขี่ยเขาอีก แต่คุณแม่เขาขวางไว้ ไชชันมีอาการตกใจตอบด้วยเสียงสั่น ๆ ว่า

“ผมเพียงแต่ยิงซ้ำที่ร่างของเขา เมื่อเขาล้มลงแล้ว”

“แกคงจะเกลียดเขามากนะถึงได้ยิงซ้ำอีก ทั้ง ๆ ที่เขาตายแล้ว แกยิงคนไหนอีกล่ะ”

“มีทิว” เป็นคำตอบด้วยเสียงสั่นเทา

นักศึกษาที่เขียนคำกล่าวหา รู้สึกโกรธมาก

บัดนี้กองทัพบกแห่งชาติได้ยึดเมืองไว้แล้ว และสถานการณ์ก็ยิ่งเลวร้ายยิ่งขึ้น กองทัพยังขาดเจ้าหน้าที่ร่วมงาน ดังนั้นจึงได้มอบอำนาจให้สมาคมนักศึกษาและตำรวจทำการสืบค้นหาผู้ที่มีส่วนร่วมในการจลาจลมอบให้ทางกองทัพบก มีบางคนถูกกล่าวหาโดยปราศจากความผิด ดังนั้นการสอบสวนจึงใช้ความระมัดระวัง เพราะโทษของผู้ที่พิสูจน์แล้วว่ามีความผิดจะต้องถูกประหารชีวิต

ไชชันถูกจับกุม เพราะมีคนเห็นเขาพกปืน และมีส่วนร่วมในการยิงสองพี่น้อง โดยการร่วมมือกับนักศึกษาคอมมิวนิสต์แต่เขาปฏิเสธข้อกล่าวหาอย่างสิ้นเชิง ต่อเมื่อถูกนักศึกษาโบยตีจึงสารภาพ มีทหารหนุ่มแห่งกองทัพแห่งชาตินายหนึ่งได้ยืนอยู่ที่นั่นด้วย เพื่อฟังการสอบสวนและดูอย่างใกล้ชิด

ศิษยาภิบาลรามองดูชั่วครู่หนึ่ง แล้วก้าวออกไปข้างหน้าอย่างอาหวนกล่าวว่า

“ขอโทษที่ต้องมาขัดจังหวะการสอบสวนของพวกคุณ แต่ผมมีบางอย่างอยากจะพูดด้วย”

ขณะที่ศิษยาภิบาลรากำลังจะกล่าวตอบ นักศึกษาอีกคนหนึ่งก็ร้องขึ้นว่า

“ท่านเป็นพ่อของเซมินใช่ใหมครับ”

นักศึกษาที่ถามคนแรกขอร้องให้ศิษยาภิบาลราพูดต่อไป

ด้วยวาทศิลป์อันฉลาดและสง่าผ่าเผย ศิษยาภิบาลราได้บอกให้เขาทราบถึงความประสงค์ของศิษยาภิบาลชั้น กล่าววว่า “ผู้มาบุตรชายของเขา หากใครพบจะต้องไม่ทำอันตราย เพราะศิษยาภิบาลชั้นต้องการรับไว้เป็นบุตรบุญธรรม และจะนำพาให้เชื่อในพระคริสต์”

ทันใดนั้นเองมีเสียงคัดค้านขึ้นจากนักศึกษา

“ขณะนี้ไม่ใช่เวลาที่จะต้องให้อภัยโทษ” พวกนักศึกษาพูดขึ้น เขาจะทำให้คนอื่นเข้าใจผิด ในคดีใด ๆ ก็ตามเมื่อระเบียบของพวกเขาได้วางไว้อย่างชัดเจนแล้ว พวกเขาไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องที่ตรงกันข้ามได้ นายทหารที่ฟังอยู่อย่างเงียบ ๆ ได้ลุกขึ้นเดินหนี ศิษยาภิบาลราได้ถามไปโดยเร็วเพื่อขอร้องเขาอีก ทหารคนนั้นหันมามองศิษยาภิบาลด้วยดวงตาอันซาเย็น ไม่สนใจในคำพูดของเขาแล้วเดินออกไป

ศิษยาภิบาลพยายามขอร้องกับตำรวจ แต่ตำรวจก็ไม่มีหน้าที่รับผิดชอบที่จะทำตามคำขอร้องของศิษยาภิบาลชั้นได้

“ประเทศกำลังอยู่ภายใต้กฎอัยการศึก” พวกเขาบอกให้ศิษยาภิบาลทราบ

“คุณควรจะไปหาเจ้าหน้าที่ทหารแห่งกองทัพแห่งชาติ” จากนั้นศิษยาภิบาลราก็ไปหาสมาชิกสมัชชาแห่งชาติคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีอิทธิพล แต่เมื่อสมาชิกสมัชชาท่านนั้นได้ฟังคำพูดของศิษยาภิบาลราแล้ว เขาขอร้องให้เลิกเรื่องราวอันนั้นเสีย เพราะอาจทำให้เขากลายเป็นคนที่มีมลทินกับพวกเจ้าหน้าที่ได้

ศิษยาภิบาลจึงเดินทางกลับด้วยความหมดหวัง แต่มีชายชราคนหนึ่งเรียกให้เขาหยุดในระหว่างทาง และเมื่อมั่นใจว่า เป็นศิษยาภิบาลรา ชายคนนั้นจึงแนะนำตัวเองว่าเป็นพ่อของไซซัน

“ผมจะช่วยเหลืออะไรคุณได้บ้าง” ศิษยาภิบาลถามอย่างอารมณ์ดี

ชายคนนั้นตอบว่าเขาได้ทราบจากภรรยาของเขาถึงเรื่องศิษยาภิบาลราได้ยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องกับลูกชายของเขา เขารู้สึกเป็นบุญคุณที่เขาได้เอาตัวเข้าไปเสี่ยงภัยกับเรื่องนี้พร้อมกันนั้นก็ขอร้องให้เขาช่วยเหลือชายหนุ่มลูกชายของเขาไว้ เพราะเป็นคนที่ไม่มีความผิด

ศิษยาภิบาลรารู้สึกอ่อนใจขึ้นมาทันที ถ้าหากไซซันไม่มีความผิด ความประสงค์ของศิษยาภิบาลชั้นก็ใช้ไม่ได้สำหรับเขา และเขาเองก็ไม่มีหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือ คุณพ่อของไซซันคงยังไม่ทราบเรื่องนี้ ถ้าหากทราบ เขาจะขอมสารภาพว่าบุตรของเขาเป็นคนผิดหรือไม่หนอ แต่เรื่องเหล่านี้ ศิษยาภิบาลราจะทราบได้ยังไงว่าเขาผิดจริงหรือไม่

ด้วยความงุนงง จิตใจของเขาปรารถนาความกระจ่างแจ้งจากการทรงนำของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงนำชายชราพ่อของไซซันเข้าไปในโบสถ์เพื่ออธิษฐาน ระหว่างทางศิษยาภิบาลราได้บอกให้เขาทราบถึงศิษยาภิบาลชั้น ปรากฏว่าชายคนนั้นเคยเป็นนักโทษที่เรือนจำกวางจูมาก่อน ซึ่งในครั้งนั้นเขาเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับศิษยาภิบาลผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งซึ่งติดคุกอยู่ที่นั่นด้วย

ศิษยาภิบาลผู้มีชื่อเสียงคนนั้นจะต้องเป็นศิษยาภิบาลชั้นอย่างไม่ต้องสงสัย ชายชรากระหาย
อยากจะพบศิษยาภิบาลชั้นและประหลาดใจกับเหตุการณ์แปลก ๆ และดูเหมือนว่าทางของพวกเขาเริ่ม
จะมาประสานกันแล้ว

ในโบสถ์ ศิษยาภิบาลรากูเข้าอธิษฐาน ชายชราผู้นั้นไม่เคยเข้าโบสถ์มาก่อน และนี่กว่า
ข้อความตามพระคัมภีร์ที่ติดอยู่ข้าง ๆ แทนสำหรับคุณเขานั้นมีไว้เพื่อป้องกันผีแบบเดียวกันกับคำเขียนที่
เขาและเพื่อนบ้านซึ่งเป็นคนนอกศาสนาเขียนติดไว้ที่บ้านของพวกเขา เมื่อศิษยาภิบาลรากูมีศีรษะเขาก็
ก้มศีรษะตามด้วยแต่สำหรับเขาแล้ว การอธิษฐานของศิษยาภิบาลรากูเหมือนเช่นกับการใช้วทมนต์ต่อ
หน้าเครื่องรางของขลัง ส่วนตัวเขาเองนึกภวานาแต่คำว่า “จงช่วยบุตรข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด”

หลังจากอธิษฐานก็รู้สึกมีความเข้มแข็งขึ้น ศิษยาภิบาลราเดินออกจากโบสถ์ขณะนั้นเองเขมิน
บุตรชายของท่านก็เข้ามาแจ้งข่าวให้ทราบด้วยความร้อนรนแทบจะไม่หายใจว่า

“เจ้าหนุ่มคนนั้นถูกนำไปที่ภัตตาคารปาลวังแล้ว”

“ไปที่ภัตตาคารหรือ”

“ครับ ไปที่ภัตตาคารปาลวังซึ่งกองทัพแห่งชาติยึดครองไว้”

ฝ่ายชายที่เป็นพ่อคิดว่าบุตรของเขาถูกนำไปประหารชีวิตจึงร้องไห้สะอื้น

“โอ ฉันจะทำอย่างไรดีนี่”

ศิษยาภิบาลรากูต่อเรื่องร้ายที่จะเกิดขึ้น แต่ก็พยายามปลอบใจชายแก่ แล้วทั้งสามคนก็รีบ
ออกไปด้วยกัน

ขณะที่ศิษยาภิบาลรากูเข้าไปในภัตตาคารปาลวัง ทหารรักษาการณ์คนหนึ่งตะโกนขึ้นว่า

“นั่นใคร ! มาทำอะไรที่นี่”

ศิษยาภิบาลรากูชะงักครู่หนึ่ง แต่แล้วก็สำรวจสติได้

“ผมชื่อรา เป็นศิษยาภิบาลแห่งคริสตจักรเซียงชู”

“เป็นศิษยาภิบาลหรือ คุณต้องการอะไร”

“ผมมีข่าวมาแจ้ง”

“ข่าวเกี่ยวกับอะไร” เสียงของยามรักษาการณ์คลายความแข็งกร้าวลง

“มันเป็นข่าวที่ผมต้องพูดกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักโทษ ผมอยากจะทำนายทหารผู้รับผิดชอบใน
เรื่องนี้”

เมื่อมองเข้าไปข้างในศิษยาภิบาลรากูเห็นนายทหารคนที่เขาเคยพบมาก่อนที่สมัชชานักศึกษา

“คนนั้นแหละที่ผมต้องการพบ” เขาอุทานขึ้น และเดินเข้าไปภายในตึกโดยไม่ยอมคอยคำตอบ

ยามรักษาการณ์ประหลาดใจ ขณะกำลังจะตามเข้าไปก็เห็นพ่อของไซซันที่ประตูทางเข้า

“คุณเป็นใคร” เขาตะโกนถามขึ้น

“ผมเป็นพ่อของเด็กคนนั้นครับ” ชายชราตอบ ศิษยาภิบาลราก็ได้ยิน แต่รู้ว่าท่านไม่อาจทำ
อย่างไรได้ที่จะขอร้องให้ยามรักษากรณอนุญาติให้เขาเข้าไปข้างในด้วย ดังนั้นจึงเข้าไปคนเดียว

ภายในห้องศิษยาภิบาลราพบนายทหารและไซซันซึ่งนอนอยู่บนพื้นเช่นครั้งก่อน มีแม่อยู่ข้าง ๆ
ร้องไห้อ่อนวอนขอชีวิตเขาไว้ ไซซันยังคงปฏิเสธว่าไม่ได้มีส่วนร่วมในการสังหารมัทธวิและจอน
เพราะฉะนั้นจึงยังไม่มีการตัดสิน การเสียเวลารุ่งนี้ทำให้เป็นที่รำคาญใจแก่พนักงานสอบสวนยิ่ง

ศิษยาภิบาลราขออนุญาตยามรักษากรณเพื่อพูดคุยกับไซซัน ทหารมองดูศิษยาภิบาลอย่างเคือง ๆ
แต่แล้วก็อนุญาตให้พูดคุยกับไซซันได้ ศิษยาภิบาลราพูดขึ้นว่า

“ฉันเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรเซียงชู เธอต้องบอกฉันทุกอย่างตามตรง ฉันมานี้ตามคำขอร้อง
ของศิษยาภิบาลซัน ซึ่งเป็นพ่อของเด็กสองคนที่เธอถูกกล่าวหาว่าเป็นคนฆ่า เธอได้มีส่วนร่วมก่อการ
จลาจลกับนักศึกษาที่ฆ่าลูกชายศิษยาภิบาลซันหรือเปล่า”

ไซซันเงยหน้าขึ้นดูด้วยความประหลาดใจ กิริยาท่าทีของศิษยาภิบาลราแตกต่างกับพวก
นักศึกษามาก พวกนั้นดูเหมือนมีแต่ความตั้งใจที่จะตัดสินลงโทษเขาอย่างเดียว”

“ผมไม่ได้ฆ่าพวกนั้น” เขาตอบ

“นี่เธอพูดความจริงหรือเปล่า?”

“เป็นความจริงครับ”

“ถ้าเช่นนั้นฉันก็ไม่มีอะไรที่จะมายุ่งเกี่ยวกับเธอ”

ทุกคนที่อยู่ในห้อง เมื่อได้ฟังเรื่องนี้ก็พากันประหลาดใจนับตั้งแต่ไซซัน คุณแม่ของเขา พวก
ทหารและแม่แต่เซมิน ซึ่งสอดเข้ามาในห้องอย่างลับ ๆ ก็แปลกใจด้วย ถึงแม้ว่าบรรยากาศจะเต็มไปด้วย
ความเงียบเหมือนว่าต้องการคำอธิบายในเรื่องนี้ให้กระจ่างชัด

“ฉันมาที่นี่” ศิษยาภิบาลรากล่าว “ไม่ใช่เพียงมาแจ้งข่าวของศิษยาภิบาลซันให้ทราบเท่านั้น แต่
มาเพื่อให้ความประสงค์ของเขาสำเร็จด้วย ศิษยาภิบาลซันขอร้องว่าไม่ว่าใครก็ตามที่ฆ่าบุตรชายของเขา
คนนั้นจะไม่ถูกทำโทษ แต่จะได้รับการอภัย หน้าที่ของฉันมาช่วยเหลือคนผิด สำหรับคนไม่มีความผิด
แล้วฉันทำอะไรไม่ได้”

ด้วยความเร่งรีบกับงานด่วนที่เขาต้องทำ ศิษยาภิบาลรู้สึกโศกเศร้าที่ไม่อาจช่วยชายหนุ่มผู้นี้ได้
ศิษยาภิบาลราน้ำตาไหลเมื่อพูดขึ้น และอารมณ์ของท่านทำให้ผู้ฟังเกิดความเห็นอกเห็นใจ จากนั้นราว
กับว่าคำพูดของศิษยาภิบาลรากำลังจะไร้ประโยชน์ต่อไซซัน ไซซันเกาะศิษยาภิบาลราไว้แน่นและพูด
ด้วยเสียงอันสั้นเครือว่า

“ช่วยผมเถอะ ผมมีส่วนในการก่อการจลาจล และผมได้ฆ่าหนุ่มทั้งสองคนนั้น ช่วยผมเถอะช่วยผมด้วย”

การสารภาพนี้เป็นความจริงหรือไม่ ถ้าหากไม่จริงเขาจะกล้าเสี่ยงกับการพิพากษาประหารชีวิตโดยหวังเพียงให้ศิษยาภิบาลราช่วยเหลือเขากระนั้นหรือ เรื่องราวของเขาดูเหมือนเป็นจริง เขาเล่าให้ฟังว่า เมื่อพวกจลาจลเข้าสู่ชุมชน นักศึกษาคอมมิวนิสต์มาที่บ้านเขาและบังคับให้เขาเข้าร่วมด้วย เขาได้ไปบ้านมัทธิวและจอนพร้อมกับคอมมิวนิสต์คนอื่น ๆ และได้ดบตีมัทธิวและจอนร่วมกับนักศึกษาอีกหลายคน เพราะไม่อาจที่จะหลีกเลี่ยงได้

เมื่อนำทั้งสองไปสู่ที่ประหารแล้ว เขาถูกรับเลือกกับคนอื่น ๆ อีกสี่คนให้เป็นคนยิง เขาต้องกลายเป็นเพชฌฆาตโดยไม่เต็มใจ

“เธอฆ่าพวกนั้นด้วยวิธีใด”

“พวกเราห้าคนพร้อมกันยิง ผมไม่ทราบว่าคุณกระสุนปืนของผมถูกหรือไม่ แต่ผมยิงมัทธิวซ้ำสองครั้งหลังจากที่เขาล้มคว่ำลงแล้ว”

เพียงระยะสั้น ๆ หลังจากไซซันรับสารภาพ ความคิดหลายอย่างประดังเข้ามาที่จิตใจของศิษยาภิบาลรา เขายังไม่อาจมั่นใจว่าไซซันพูดความจริง แต่เขาควรจะแสดงท่าทีว่าเชื่อตาม บัดนี้ไซซันได้สารภาพตัวเองเพราะเหตุที่เขาได้เข้ามาเกี่ยวข้อง หากเขาไม่สามารถทำให้เจ้าหน้าที่ยกโทษให้ไซซันแล้ว อีกไม่นานนักไซซันจะต้องถูกนำตัวไปประหารชีวิต หน้าที่ของเขาจะต้องรีบทำอย่างเร่งด่วน

“ถ้าหากเป็นความจริง ฉันจะพยายามช่วยเธอจนสุดความสามารถของฉันทีเดียว”

ไม่ว่าอีกสี่คนที่ฆ่าบุตรชายศิษยาภิบาลชานจะอยู่ที่ไหนทหารจะออกไปติดตามตัวนำมา และบัดนี้หน้าที่ของศิษยาภิบาลราก็นึกไปถึงพวกนั้นด้วย ความคิดเหล่านี้เกิดคลุมเครือขึ้นในใจของเขา แต่แล้วความคลุมเครือก็หายไป เพราะบัดนี้ทางที่เขาจะทำปรากฏกระจ่างแจ้งต่อหน้าแล้ว

อีกครั้งหนึ่งที่ศิษยาภิบาลราเข้าไปหานายทหารผู้รับผิดชอบและขอให้อภัยโทษอีก นายทหารกล่าวยืนยันว่ากลัวความผิดที่จะตกมาถึง เพราะบัดนี้คดีได้ปิดสำนวนแล้ว หนุ่มไซซันจะต้องถูกประหารชีวิตแน่นอน

ศิษยาภิบาลราได้ขอร้องโดยให้เหตุผลว่าการอภัยโทษของคริสเตียนหมายถึงการเปลี่ยนชีวิตคนผิด และมีผลสะท้อนให้คนอื่นเห็นในเรื่องความดี แต่เรื่องนี้เท่ากับยั่วโทษให้นายทหารคนนั้นโกรธยิ่งขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าเขาไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับกฎหมายของพระเจ้า จะรู้ก็เฉพาะกฎหมายของประเทศเท่านั้น เขากล่าวว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ถ้าหากยอมอภัยโทษให้ไซซัน

ศิษยาภิบาลราขอหน่วงเวลาเพื่อยื่นอุทธรณ์ต่อประธานาธิบดีจิมม้นรี แต่เรื่องนี้ได้ถูกปฏิเสธ

ภายนอกภัตตาคาร รถจี๊ปคันหนึ่งวิ่งเข้ามาจอดและนายทหารคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง นายทหารซึ่งรับผิดชอบที่นั่นยืนทำความเคารพแล้วรายงานให้ทราบ

“ทุกอย่างเรียบร้อย ครับผม พวกเราเพียงคอยรถบรรทุกที่จะนำนักโทษไปสู่แดนประหาร เท่านั้นครับ”

“รถบรรทุกมาพร้อมกันรถจี๊ปของเรา” นายทหารกล่าวตอบ “แต่เกิควางแตกและต้อง เสียเวลาครึ่งชั่วโมง คนพวกนี้มาทำอะไรที่นี่”

“พวกเขาเป็นญาติกับเจ้าหนุ่มคนนี่ครับ”

“ให้พวกเขาออกไป อีกสักครู่ฉันจะกลับมาใหม่”

นายทหารเดินไปขึ้นรถแล้วขับออกไป ศิษยาภิบาลทอดอาลัย ผิดหวัง เขาหวังใจที่จะได้ปรึกษากับนายทหารคนนั้น เพราะดูเหมือนว่าคำสิทธิ์ขาดจะปล่อยหรือประหารชีวิตขึ้นอยู่กับทหารคนนั้น แต่บัดนี้โอกาสผ่านไปแล้ว ความหมายในคำพูดของนายทหารผู้นั้นทิ่มแทงใจเขา อีกครึ่งชั่วโมงหนุ่ม ไชชันจะถูกนำตัว ไปประหารชีวิตแล้ว

อีกครั้งหนึ่งที่ศิษยาภิบาลราหันหน้าไปทางนายทหาร โดยกล่าวคำอ้อนวอนอย่างเดียวกับที่เคย ขอมมา และขอเวลาอีกครั้งเพื่ออุทธรณ์ไปยังประธานาธิบดี เมื่อมีความโกรธมากเข้านายทหารคนนั้น เดือนศิษยาภิบาลราว่า “เดี๋ยวคนอื่นจะเข้าใจผิด และถูกลงโทษฐานเป็นผู้มีใจฝักใฝ่คอมมิวนิสต์”

สุดท้ายศิษยาภิบาลราคิดว่าควรจะให้ราเซลนำความประสงค์ของศิษยาภิบาลชันมาแจ้งเอง นายทหารคนนั้นก็ตกลงใจด้วย โดยหวังว่าเป็นทางเดียวที่จะจัดศิษยาภิบาลออกไปชั่วคราวเพื่อรอเวลา ให้รถบรรทุกมาถึง

“เขมิน ไปเรียกราเซลมาเดี๋ยวนี้ลูก” เขมินรีบไปทันทีหลายนาทีได้ผ่านไป ศิษยาภิบาลราารู้สึกว่า ทั้งเขมินและราเซลไม่มาเสียแล้ว ราเซลจะต้องมาที่นี่ก่อนรถบรรทุกมาถึง และในที่สุดทั้งสองก็มาถึง ด้วยอาการเหนื่อยหอบ

ราเซลเป็นเด็กหญิงร่างเล็ก กำลังอยู่ในวัยเรียน ความโศกเศร้าทำให้เธอไม่เปลือยเปลือยใจเท่าไร นัก การที่เธอมาปรากฏตัวที่นี่ทำให้บรรยากาศภายในห้องดูม่นวลขึ้น ทุกคนมองดูเธอด้วยใจเมตตา ศิษยาภิบาลราแนะนำเธอให้นายทหารรู้จักที่

“นี่คือบุตรสาวศิษยาภิบาลชัน เป็นน้องของมัทธิวและจอน”

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ” นายทหารถามขึ้น

“ราเซล ชันค่ะ” เธอตอบ

“หนูอายุเท่าไรจ๊ะ”

“สิบสามขวบค่ะ” เธอพยายามสำรวมเสียงตอบด้วยอาการประหม่า ผู้ที่อยู่ในห้องนั้นพากันประทับใจในความสงบเสงี่ยมของเธอ

“หนูมาถึงชั้นชั้นเมื่อไหร่”

“ออกจากบ้านเมื่อเช้านี้ค่ะ”

“มีธุระอะไรหรือหนู”

ตอนนี้เองนี้ศิษยาภิบาลราต้องหลับตา จิตใจร้องทูลต่อพระเจ้า แต่ไม่ทราบว่าจะนึกอย่างไร

“คุณพ่อของหนูกล่าวว่าคุณที่ฆ่าพี่ชายของหนู....” ราเชลก็มึนหน้าก็ครिमฝีปากพูดต่อไปว่า “จะต้องไม่ถูกฆ่าตาย หรือถูกเขี่ยนตี.....แต่.....”

ราเชลสะอื้นไห้ เธอไม่อาจที่กล่าวต่อไปอีก คุณแม่ของไซซันก็ร้องไห้กับเธอด้วย และไม่ใช่ว่าศิษยาภิบาลราและเขมินเท่านั้นที่กลืนน้ำตาไว้ แม้แต่นายทหารก็กลืนน้ำตาไว้ด้วย

ราเชลไม่อาจกล่าวคำอะไรต่อไปอีกมากไปกว่าที่ศิษยาภิบาลราเคยบอกไว้แล้ว แต่เธอก็สามารถทำให้พวกเขาเข้าใจถึงความทุกข์หนักที่เธอและคุณพ่อได้รับ และให้พวกเขาทราบถึงอำนาจของความรักอันยิ่งใหญ่ที่จะลบล้างความแค้น และพร้อมที่จะอภัยให้แก่ผู้ที่ทำให้ตนต้องเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสนั้น

นายทหารคนนั้นยอมจำนนตาม เมื่อรถบรรทุกมาถึงเขาขอให้ศิษยาภิบาลราเดินทางไปสมาคมนักศึกษาพร้อมกับเขา เมื่อปรึกษากับนักศึกษาที่นั่นแล้ว เขาก็หันมาพูดกับศิษยาภิบาลรา

“ท่านครับ ผมขอมอบหนูนักรักโทษคนนี้ไว้กับท่าน และผมจะอธิบายเรื่องราวให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่ทราบเอง”

พูดแล้วนายทหารคนนั้นก็ขึ้นรถบรรทุกไปสู่แดนประหารกับนักโทษอื่น ๆ

วันนั้นเป็นวันที่ 14 พฤศจิกายน 1948

“มีใครอยู่ข้างในไหมครับ”

“โอ ศิษยาภิบาลซัน” นางราอุทานอย่างประหลาดใจแล้วเปิดประตูโบสถ์เชิงซุออกพลางกล่าวคำตอบรับ

“เชิญค่ะ เชิญเข้ามาก่อน”

“เอ้อ สบายดีหรือคุณรา ศิษยาภิบาลราอยู่หรือเปล่าครับ”

นางร่าบอกว่าศิษยาภิบาลราออกไปข้างนอกพร้อมกับแขกคนหนึ่งและจะกลับมาในไม่ช้า ศิษยาภิบาลซันเข้าไปในคริสตจักรเพื่อคอยศิษยาภิบาลรา ใบหน้าของท่านซีดเผือด

“อาจารย์คะ อาจารย์คงเศร้าโศกมากนะค่ะ”

“เมื่อเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เราก็ไม่สามารถห้ามสิ่งเหล่านี้ได้” ศิษยาภิบาลชันกล่าวตอบ ด้วยสีหน้ามีความทุกข์โศกปรากฏอยู่

น้ำตาของนางราเออ์ลัน

“ภรรยาของอาจารย์ เธอคงทุกข์ทรมานใจนะคะ”

“ครับ ระหว่างนี้เธอต้องพักผ่อนให้มาก” ศิษยาภิบาลชันกล่าวราวกับว่ากำลังพูดคุยถึงความยุ่งยากของคนอื่น

“ดิฉันก็คิดว่าเธอคงหนักอกหนักใจ ถ้าหากดิฉันอยู่ในฐานะอย่างเธอ ดิฉันก็ต้องโศกเศร้า การเดินทางมานี้มีอะไรลำบากบ้างไหมคะ”

“ผมถูกเรียกตัวให้หยุดสอบสวนที่สถานีแห่งหนึ่งใกล้สะพานเซียงโต แต่เมื่อผมได้บอกพวกนั้นว่าผมคือศิษยาภิบาลชันพวกนั้นก็แสดงความกรุณาต่อผม อนุญาตให้ผมผ่านไป”

“พวกนั้นคงได้ยินถึงข่าวของอาจารย์” นางรากล่าวขึ้นเพราะหึ่งเมืองรู้เรื่องราวที่อาจารย์อภัยโทษให้แก่ไซซัน “แล้วนี่อาจารย์จะเลยไปไหนล่ะคะ”

“ไปนำการประชุมที่คริสตจักรโซเรียง ในปูซาน

“แต่ท่านอาจารย์ควรจะพักผ่อนสักหน่อยนะคะ เพราะดูเหมือนว่าอาจารย์ยังไม่แข็งแรงดีพอ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมสัญญาว่าจะไปนำการประชุมนี้และไม่อยากจะทำให้ความลำบากของผมเป็นข้อแก้ตัวที่ไม่ไป” ศิษยาภิบาลชันกล่าวด้วยความมั่นใจ

หลังจากนั้นท่านจึงถามถึงทุกข์สุขของศิษยาภิบาลรา นางราได้เล่ารายละเอียดถึงเรื่องที่ไซซันได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากการประหารชีวิตให้ศิษยาภิบาลชันฟังด้วย

“บ้านของเขายู่ไหนครับ”

“บ้านของใครคะ”

“ของไซซันครับ”

“มีอะไรหรือคะ”

“ผมอยากจะไปเยี่ยมสักหน่อย”

นางราถอนหายใจ ดูเหมือนมันเป็นการฝันธรรมชาติที่เขาจะคิดจะพบกับไซซันโดยเร็วเช่นนี้

“ท่านพบเขาภายหลังก็ได้ไม่ใช่”

“ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะเลื่อนเวลาไปนี้ครับ ผมอยากจะได้พบเขาทันทีและนำเขามาเชื่อในพระเจ้า ผมมีธุระยุ่งมากอาจจะไม่มีโอกาสอื่นภายหลังก็ได้ นอกจากนี้ไซซันและครอบครัวเขาทราบว่าพวกเราจะต้องพบกัน และจะเป็นการกรุณาแก่พวกเขา หากรีบไปพบเสียแต่โดยเร็ว

ศิษยาภิบาลชั้นต้องการไปทันที เนื่องจากเย็นมากแล้ว ประกอบกับระยะนั้นมีการห้ามออกจากบ้านเวลาค่ำคืน พวกเขาจึงตัดสินใจไปโดยไม่ต้องรอศิษยาภิบาลรา ทั้งสองออกเดินทางไปยังบ้านของ ไชชัน

“บ้านนี้แหละค่ะ ดิฉันจะเข้าไปก่อน” นางราเดินเข้าไปในบ้าน ส่วนศิษยาภิบาลชั้นคอยอยู่ที่ประตูบ้านหลังนั้นมองดูคล้ายร้านขายปลาเล็ก ๆ ในไม่ช้านางราก็เดินกลับออกมา ติดตามด้วยหญิงร่างอ้วนคนหนึ่ง เดินก้มหน้าออกมาและคนอื่น ๆ ในครอบครัวก็ทยอยตามมาข้างหลัง ดวงตาของทุกคน แสดงความประหลาดใจ

ทั้งครอบครัวมีโครงการจะไปเยี่ยมศิษยาภิบาลชั้นซึ่งได้ช่วยบุตรชายของเขา ในทันทีที่การเดินทางสะดวกขึ้น และเมื่อปรากฏว่าศิษยาภิบาลชั้นได้เดินทางมาเยี่ยมพวกเขา ก่อนเช่นนี้สองพ่อแม่ก็รู้สึกละเอียดใจยิ่งนัก ทั้งพ่อและแม่ไม่ทราบว่าจะพูดอย่างไร ส่วนไชชันบุตรชายดูเหมือนว่ายิ่งมีความสับสนใจมากขึ้น

“มานี่ซิลูก” ศิษยาภิบาลชั้นกล่าว

ไชชันรู้สึกกลัวจนตัวสั่น และคุกเข่าลงแสดงความเคารพ

จากบาดแผลที่ใบหน้าของเขาซึ่งหายเป็นบางส่วน ศิษยาภิบาลชั้นทาบได้ว่าเกิดจากถูกเข็มยัด

“เธอคือไชชันใช่ไหมลูก” ศิษยาภิบาลชั้นพูดพลางมองดูใบหน้าของไชชันพร้อมกับยื่นมือไปจับมือของเขา และด้วยอาการอย่างเดียวกันท่านกล่าวว่า

“ไม่ต้องกังวลใจหรอก ฉันให้อภัยเธอแล้ว” ท่านแลเห็นน้ำตาเอ่อขึ้นในดวงตาของไชชัน “ฉันให้อภัยเธอแล้ว และพระเจ้าก็ให้อภัยเธอด้วย”

พ่อของไชชันก้าวออกไปข้างหน้า แล้วกล่าวว่า

“ในบ้านของเรา นี่ เราถือว่าท่านอาจารย์เป็นที่สองรองจากพระอาทิตย์ที่เราเคารพครับ” นี่เป็นคำสรรเสริญอันสูงสุดที่เขาไม่เคยกล่าวกับผู้ใดมาก่อน

“พวกเราไม่อาจแสดงความขอบคุณต่อท่านให้เพียงพอได้ ผมเคยได้ฟังเรื่องราวของท่านอาจารย์มาก่อน เมื่ออาจารย์อยู่ในเรือนจำวางจู เพราะผมเคยติดอยู่ที่นั่นด้วยในเวลาเดียวกัน ตอนนั้นผมอยากจะพบท่าน แต่บัดนี้ผมได้พบแล้ว ทำให้ผมมีทั้งความเจ็บปวดและดีใจ” เขาพูดด้วยเสียงกระอึกกระอัก จากนั้นจึงพูดต่อไปอีกด้วยความเคารพว่า

“ท่านอาจารย์ครับ เราตั้งใจกันว่าจะไปเยี่ยมท่านอาจารย์ทันทีที่หนทางสะดวกขึ้น ผมบอกไม่ถูกหรอกว่า รู้สึกละเอียดใจเพียงไร ที่ท่านได้เป็นฝ่ายมาเยี่ยมก่อน และผมอยากจะเรียนให้ท่านอาจารย์ทราบที่ผมตัดสินใจอะไรไว้บางอย่าง” เขากล่าวด้วยเสียงสั่น ๆ

“ว่าไปสิครับคุณตัดสินใจอะไร”

“ผมมีบุตรชายสี่คน ผมอยากจะแบ่งให้ท่านอาจารย์ด้วยท่านอาจารย์คิดอย่างไรครับ”

ศิษยาภิบาลชั้นได้ปฏิเสธ โดยให้เหตุผลกระจ่างชัดในเรื่องนี้ว่า

“ไม่ตกลงครับ เพราะยังไม่มีคามจำเป็นอันใด คุณเป็นคนที่มิไจกรณา แต่สิ่งนั้นผมไม่อาจรับได้ ความหวังผมก็คืออยากจะให้คุณสอนบุตรของคุณให้เป็นคนดี และให้ทุกคนในครอบครัวเชื่อในพระเยซู เพื่อจะได้รับความรอด” จากนั้นศิษยาภิบาลชั้นจึงหันหน้าไปทางไซซัน

“พ่อหนุ่ม มันไม่จดจำถึงสิ่งที่เธอเคยทำมา ดังนั้นให้เอาความกลัวและความสงสัยของเธอทิ้งเสีย จึงเป็นเหมือนบุตรของฉัน ว่าเธอมีความเชื่อ และมีชีวิตอย่างที่บุตรชายของฉันเคยประพาศติมา ก็เป็นสิ่งอัศจรรย์สำหรับเธอแล้ว”

ไซซันยืนนิ่งเงียบก้มศีรษะ

โต๊ะเล็ก ๆ มีขนมและน้ำชาจัดเตรียมไว้ แต่เนื่องจากภายหลัง 6 โมงเย็นไปแล้ว ทางกรห้ามบุคคลใด ๆ ออกจากบ้าน และบัดนี้เป็นเวลาห้าโมงครึ่งแล้ว ศิษยาภิบาลชั้นอธิษฐานสั้น ๆ และยืนขึ้นเพื่อเตรียมตัวกลับ พ่อของไซซันหันมาพูดกับท่านอีกว่า

“ท่านอาจารย์ครับ ผมมีบางอย่างที่อยากจะพูดกับท่านและอยากจะให้ท่านตกลงด้วย ผมทราบว่าท่านมีบุตรสาวซึ่งเรียนอยู่ชั้นมัธยม อยากจะให้เธอมาอยู่ที่บ้านของผมในขณะที่กำลังเรียนหนังสือจะได้ไหมครับ ผมมีบุตรสาวคนหนึ่งซึ่งมีอายุใกล้เคียงกันกับเธอจะให้อยู่ด้วยกันครับ” พ่อของไซซันกล่าวอย่างมั่นใจแต่ศิษยาภิบาลชั้นได้ปฏิเสธอีก

“ไม่ต้องก็ได้ครับ ขอขอบคุณมาก ผมไม่อยากจะให้คุณมีภาระ ผมจะมาหาคุณอีก” แต่คุณพ่อของไซซันได้ขอร้องว่า

“ท่านอาจารย์เข้าใจผิดเสียแล้วครับ ครอบครัวของเราเริ่มไปโบสถ์แล้ว ถึงแม้ว่าจะละอายุในที่จะไป ผมไม่อยากจะทำเรื่องนี้ที่จะตอบแทนหนี้บุญคุณท่านอาจารย์ แต่เพื่อต้องการให้สมาชิกในครอบครัวทั้งหมดเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้น ถ้าหากบุตรสาวของท่านอาจารย์มาอยู่กับเรา ท่านอาจารย์ก็จะมาเยี่ยมเราบ่อย ๆ และพวกเราก็จะได้มีโอกาสฟังคำสอนเกี่ยวกับคริสเตียนมากขึ้นวิธีนี้แหละท่านอาจารย์ก็จะได้นำการอวยพรมาสู่ครอบครัวของเรา”

“ผมเข้าใจแล้วครับ แต่ผมไม่อาจที่จะบังคับให้บุตรสาวของผมทำอย่างนี้ได้ ผมจะถามเธอดูและจะบอกให้คุณทราบว่าเธอมีความคิดเห็นอย่างไร”

เมื่อศิษยาภิบาลชั้นเดินออกจากบ้านไปพร้อมกับนางสาวทุกคนในครอบครัวของไซซันก็ตามไปส่งถึงถนน พวกเขาตั้งใจที่ได้มีโอกาสพบศิษยาภิบาลชั้นเป็นครั้งแรก แต่รู้สึกเสียใจที่ท่านต้องรีบกลับไป

“ราเชล.....พ่อของไซซันต้องการให้ลูกไปพักอยู่ที่ห้องกับบุตรสาวของเขา ลูกจะไปไหนล่ะ” ศิษยาภิบาลซันได้ถามบุตรสาวในเย็นวันนั้นเอง ทั้งนี้ก็เพราะพ่อของไซซันกล่าวว่า เขาจะมาหาในตอนเช้าเพื่อฟังคำตอบ

“โอ้คุณพ่อ ลูกจะไปได้อย่างไรกันนะ” เธอพูดเสียงสั่น “ลูกไม่อาจจะทนได้ แม้ว่าพวกเขาจะต้องการให้ลูกไปสักแค่ไหนก็ตาม”

หัวใจของศิษยาภิบาลซันต้องปวดร้าวอีกเมื่อได้ยินคำพูดของลูกสาวเอ่ยถึงความทุกข์ทรมานต่อการตายของพี่ทั้งสอง แต่ศิษยาภิบาลซันพยายามปลอบใจ ได้กล่าวถึงเหตุผลที่พ่อของไซซันขอร้อง หากไปอยู่กับพวกเขา ศิษยาภิบาลซันก็จะได้ไปเยี่ยมเธอบ่อย ๆ พวกเขาจะได้เรียนรู้ถึงเรื่องคริสเตียนมากขึ้น

ราเชลสำรวมสติได้ เธอหยุดคิดครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ลูกไม่อยากไปที่นั่น แต่บางทีหากอยู่แล้ว ลูกอาจเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาก็ได้.....ลูกจะคิดอีกและจะอธิษฐานก่อน”

วันรุ่งขึ้น เมื่อครอบครัวของไซซันมาหา ราเชลไม่ปฏิเสธที่จะไป ศิษยาภิบาลซันรู้สึกดีใจในความเต็มใจไปของลูกสาวเพราะเป็นประโยชน์แก่เธอและแก่เขาด้วย ครอบครัวของไซซันรู้สึกปลาบปลื้มยินดีต่อข่าวนี้เป็นอย่างยิ่ง

6. ชีวิตของบุตรบุญธรรม

วันที่ 30 พฤษภาคม 1949 ฤดูใบไม้ผลิผ่านไปฤดูร้อนผ่านเข้ามา ต้นข้าวบาร์ลีย์เจริญงอกงามขึ้น ขบวนรถไฟที่ออกจากชุมชนไปยังโยซูในเช้าวันนั้นแออัดไปด้วยพ่อค้าแม่ค้าและไนท่อมกลางคน เหล่านั้น ไชซันกับคุณแม่และศิษยาภิบาลราได้นั่งร่วมทางมาด้วย

“ไชซัน” แม่ของเขากล่าวขึ้น “อาจารย์ชานจะอยู่บ้านหรือเปล่านะ”

“ไม่ทราบครับ ผมไม่อาจบอกให้เขารู้ล่วงหน้าได้ว่าพวกเรากำลังเดินทางไปหา”

“เขามักออกจากบ้านไปประกาศพระกิตติคุณเสมอ ศิษยาภิบาลรากล่าว

“แต่พวกเราคงพบภรรยาของท่านแน่ จริงไหมคะอาจารย์รา เธอคงไม่ออกจากบ้านไปด้วยหรอก”

“ครับ เธอต้องอยู่บ้านแน่ การเดินทางของเราไม่เสียเที่ยว” ศิษยาภิบาลรากล่าวยืนยัน ส่วนคุณแม่ของไชซันนั่งเงิบเมื่อจ้องมองออกไปทางหน้าต่าง

“ฉันจะพูดกับเธอว่ายังไงหนอ” นางคิด “ฉันจะปลอบใจเธอว่าอย่างไรบ้าง” นางจำได้ดีถึงเรื่อง ที่นางได้ใช้ชีวิตไชซันไว้ที่ภักตาคารปาลวง เมื่อปีก่อนตอนเกิดการจลาจลขึ้น “ฉันมีลูกชายสี่คน เมื่อลูกคนใดคนหนึ่งจะถูกพรากจากไป ฉันต้องช่วยเหลือไว้ แต่เธอสูญเสียบุตรชายสองคนไปในเวลาเดียวกัน เธอจะรู้สึกอย่างไรหนอ” เธอนึกเห็นภาพของหญิงผมยาวที่วิ่งเข้ามาหาพร้อมกับร้องไห้อย่างขมข้มถึงแม้เธอจะไม่ได้หลับ แต่ดูเหมือนมีภาพความฝันเป็นอุปทานหลอกหลอนเธอลืมหืมตาไปชั่วขณะหนึ่ง

“ขนมหวาน ปลาหมึกแห้งครับ” คนขายของร้องขายสินค้าของเขาและเดินเบียดผ่านผู้คนที่นั่งเบียดบนรถไฟ

ไชซันก็เช่นเดียวกับแม่ คิดหวนใจที่เดินทางไปหานางชาน “ฉันจะสนทนากับเธออย่างไร จะพูดกับเธออย่างไร” เขารู้สึกว่าหากเตรียมการมาเยี่ยมล่วงหน้าสักหนึ่งวันจะเป็นการดีมาก รอให้ศิษยาภิบาลชานอยู่บ้านหรือไม่ก็ให้ราเซลหยุดโรงเรียนสักวันเพื่อเดินทางมาด้วยกันกับพวกเรา

การเดินทางไปเยี่ยมนางชานที่อยู่นี้ห่างจากระยะเวลาที่มาเยี่ยมที่เยือกก่อนมาก เพราะตั้งแต่ครอบครัวทั้งสองได้พบกันตอนเกิดการจลาจลเมื่อหกเดือนกว่ามาแล้ว พวกเขา ก็ไม่ได้ไปเยี่ยมเยียนกันเลย

อีกไม่นานก็จะถึงแล้ว ทุก ๆ นาทีรถไฟได้วิ่งเข้ามาใกล้สถานีชินฟงทุกขณะ ทั้งไชซันและแม่รู้สึกหนักใจยิ่งขึ้น ส่วนศิษยาภิบาลรามืออาการสงบ

มีเสียงทะเลาะกันเกิดขึ้นในกลุ่มคนขายของ “เฮ้ ทำไมล้อเหยียบตีนอ้าวะ คุณม้าตาเรือเสียงมั่ง
จู้”

“แกคิดว่าฉันแกล้งเหยียบหรือ รถมันแน่นนะ หีบของแกทำให้ฉันสะดุ้งหรือเปล่า” สุด
ท้ายศิษยาภิบาลราต้องขึ้นจัดการแยกคนทั้งสองออกไปจากกันคนละทาง

คุณแม่ของไซซันนึกถึงศิษยาภิบาลซัน หากทำผิดจะรีบขอโทษทันที และถ้าหากถูกถูกทำให้
บาดเจ็บก็จะให้เรื่องนั้นลืมเลือนไปเสีย เธอย้อนกลับหวนมาคิดถึงนางซันว่าจะเป็นอย่างศิษยาภิบาลซัน
หรือไม่เต็มใจที่จะให้อภัยและสุภาพอ่อนโยนหรือเปล่า

รถไฟเร่งฝีจักรไปเรื่อย ๆ ไม่ช้าก็จะพาพวกเขาถึงสถานชินฟุง

“คุณ้องให้คืนะยังเคียม เซ้าฉันต้องออกไปทำงาน” นางซันยื่นลูกคนเล็กให้หญิงสาวซึ่งช่วย
ทำงานบ้านของเธอ แล้วคิดว่าวันนี้จะทำงานอะไรหนอ เพราะหลายวันแล้วที่เธอป่วย ครั้นจะขายหญ้า
ในนา ก็ยังมีเสื้อผ้าหลายชิ้นที่จะต้องซัก เพราะค้างไว้ตั้งแต่เธอป่วย สุดท้ายเธอตกลงใจซักผ้า โดย
รวบรวมผ้าใส่กะละมังแล้วทูนศีรษะเดินลงไปที่ห้วยน้ำซึ่งอยู่ใกล้ ๆ การซักผ้าของเธอวันนั้นดูเวลาที่
ผ่านไปช่างยาวนานเสียเหลือเกิน เธอต้องหยุดพักหลายครั้ง จากที่เธอซักผ้าอยู่มองออกไปจะแลเห็น
และได้ยินเสียงรถไฟที่วิ่งผ่านไปมา รถไฟจากโยซวงวิ่งเข้าสู่สถานีชินฟุงแล้ว แต่เสียงของมันเป็นที่ชินชา
สำหรับเธอเสมอ

“เวลาคงจะเที่ยงกว่าแล้ว” เธอคิด ก่อนหน้านั้นบนขบวนรถคันนี้ บุตรชายของเธอเดินทางกลับ
บ้านเสมอ ทุกสิ่งเกี่ยวกับรถไฟไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่มัทธิวและจอนจะไม่มีวันกลับมาหาเธออีกแล้ว
เธอคิดสับสนไปมาอย่างเหนื่อยอ่อน

“เฮ้อ” เธออุทานกับตัวเอง “ฉันมัวคิดเรื่องนี้นานเท่าไรหนอ” แล้วเธอก็ลงมือซักผ้าต่อไปอีก
มีเสียงคนตะโกนเรียกจากยังเคียมซึ่งกำลังวิ่งข้ามเนินเขา

“คุณแม่คะ มีแขกมาที่บ้าน และมีเรื่องเกิดขึ้นด้วยกลับบ้านด่วนค่ะ”

“ยังเคียม เธอหมายความว่าอะไรนี่ เกิดอะไรขึ้นนะ”

“ท่านอาจารย์ระคะ ท่านมาจากชุมชนพร้อมกับผู้หญิงและนักเรียนชายคนหนึ่ง เมื่อคุณลุงเห็น
นักเรียนคนนั้นก็ถือมีดโต้วิ่งตรงเข้าไปหา และพูดว่าจะฆ่าทั้ง แต่ท่านอาจารย์ราเข้าห้ามไว้ กรุณากลับ
บ้านเร็ว ๆ เอะคะ”

นางซันรู้ทันทีว่าแขกของเธอคือใคร “ฉันจะต้องรีบไปหาเดี๋ยวนี้” เธอรำพึงกับตนเอง และเริ่ม
เก็บเสื้อผ้าและกะละมังซักผ้า

แต่เพราะเหตุที่ได้ยินข่าวอันน่าตกใจ ประกอบกับอาการเร่ร่อนของเธอ ผสมกับความเจ็บป่วย และงานหนักในตอนเช้าวันนั้นท่วมทับเข้ามา ในช่วงระยะนั้นเองภาพต่าง ๆ ปรากฏเป็นอุปทานทะมึน ต่อสายตาของเธอ โลกทั้งโลกกลายเป็นสภาพลึกลับที่น่าหวาดผวา

ภาพอุปทานเกิดขึ้นชั่วครู่หนึ่งแล้วเธอก็สลบไป เมื่อได้สติตื่นขึ้นก็พบตัวเองกำลังนอนอยู่ฝั่งริม ฝ้าย โดยมียังเคียงมนั่งอยู่ใกล้ ๆ จ้องมองเธอด้วยอาการตกตะลึง ท้องฟ้าดูเหมือนกดให้เธอนอนนิ่งและ แผ่นดินก็กดร่างกายเธอไว้ไม่ให้ไหวติง

“คุณแม่คะ ๆ” ยังเคียงมเรียกเบา ๆ แต่รื้อนร่น เธอตื่นขึ้นแต่ไม่ได้พูดและไม่พยายามที่จะลุก เธอนอนจมอยู่ในความคิด สงครามในความคิดเกิดขึ้นมาและเธอรู้สึกตัวอีก ระลึกถึงแขกสองคนที่เดินทาง มาเยี่ยมและกำลังเฝ้าคอยอยู่ที่บ้าน

เธอรู้สึกเศร้าใจที่ต้องสูญเสียบุตรชาย บุตรผู้ไม่ได้ทำความผิด ไม่เคยก่ออาชญากรรมใด ๆ เขา จากไปขณะที่ยังหนุ่มแน่น ชีวิตของพวกเขาแม้แต่ความทุกข์ลำบาก ความคิดที่ขมขื่นเกิดขึ้น “สามีของ ฉันเขากล่าวว่า.....แต่ฉันจะต้องฟังคำของเขาหรือ เขามีหัวใจเหมือนดังผู้เป็นแม่หรือเปล่า ฉันต้อง ปลอบใจตัวเอง ฉันเคยวางภาระความคิดเหล่านี้แล้วมิใช่หรือสามีฉันพูดไว้ว่าและมันเป็นความจริง เขาให้พระเจ้าได้รับการถวายเกียรติศจจากการตายของคุณ ฉันจะแก้แค้นตัวฉันเองหรือ อย่าเลย อย่าหรือฉันจะร้องเรียกเอาบุตรคืนมา อย่าเลย.....อย่า ฉันจะต้องรีบไปหาแขกเดี๋ยวนี้” เธอแจ้งใจลุก ขึ้น โดยมียังเคียงช่วยพยุงเธอไป เธอหลับตาอธิษฐาน

“โอพระบิดาเจ้า โปรดให้ข้าพระองค์มีกำลัง ประทานความเชื่อแก่ข้าพระองค์อีก พระเจ้ายัง ประทานพระบุตรที่รักองค์เดียว ถ้าเช่นนั้นข้าพระองค์จะมีความเศร้าโศกไปทำไม ข้าพระองค์ได้สละ เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง” และจากนั้นพระวณะของพระเจ้ายิ่งเกิดขึ้นกับเธอเอง

“อย่าเสาะแสวงหาการแก้แค้น แต่จงให้การแก้แค้นเป็นของพระเจ้าเบื้องบน เพราะมีคำเขียนไว้ ว่า การพิพากษาเป็นของเรา พระเจ้าตรัสไว้ว่า เราจะทำการตอบแทนให้ แต่ยังมีอีกข้อหนึ่งตรัสว่า หาก ศัตรูของท่านหิวก็จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหายจงให้น้ำเขาดื่ม.....”

ยังเคียงมรวบรวมเสื้อผ้า กะละมังและขันต้ก้นแล้วทั้งสองก็เดินทางกลับบ้านด้วยกัน

“ทำไมเธอจึงไม่มานะ ดูเหมือนว่าเราคอยเขาเป็นชั่วโมงแล้ว” คุณแม่ของ ไชชันเอ่ยขึ้น

“เกือบหนึ่งชั่วโมงแล้วตั้งแต่เด็กสาวคนนั้นออกไปเรียกเธอ” ศิษยาภิบาลรากล่าวเสริมขึ้น

ไชชันพร้อมกับคุณแม่และศิษยาภิบาลร่านั่งรวมอยู่ที่สวนนอกบ้าน การที่ไชชันถูกลูก ของมัทธวิและจอน โจมตีอย่างไม่ทันรู้ตัว และนางชันก็ยังไม่มา ทำให้นางตกใจกลัวยิ่งขึ้น

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใครนะ” เธอหันไปถามศิษยาภิบาลร่า

“เป็นพี่ชายของนางชัน เคยเป็นผู้ปกครองเด็ก ๆ ที่ชุมชนมาแล้ว” ศิษยาภิบาลร่าอธิบาย

“จู้หรือคะ” แล้วเริ่มใช้ความคิดอีก นาทีที่ผ่านไปดูเหมือนยาวนานเป็นแรมปี ในที่สุดทั้งสองก็มาถึง ยังเคยมเดินหน้า ตามด้วยนางชั้น ทั้งคู่เดินผ่านทุ่งนามาตามทางแคบ ๆ

ไชชั้นและแม่รู้สึกหัวใจเต้นแรง เมื่อนางชั้นและยังเคยมเดินใกล้เข้ามาที่สวน ศิษยาภิบาลราเดินออกไปกล่าวทักทายนางชั้น

“สวัสดีครับ คุณชั้น ไปชักผ้ามาหรือครับ”

“ค่ะ” นางชั้นตอบ “เชิญเข้ามาในบ้านซิคะ”

ทั้ง ๆ ที่ยังเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเพลีย เธอวางเครื่องซักผ้าไว้แล้วเดินนำเข้าไปในบ้าน เมื่ออยู่ภายในบ้านเธอหันไปทางไชชั้นและจับมือเขาแน่น

“เธอก็มาด้วย” นางชั้นพูดแล้วหันไปกระซิบศิษยาภิบาลรา “ท่านอาจารย์คะ ขออธิษฐานเพื่อพวกเราด้วยคะ” แล้วเธอก็ร้องไห้โฮ ไชชั้นและคุณแม่ของเขาก็ร้องไห้ไปตาม ๆ กัน และแม้แต่ศิษยาภิบาลราเมื่ออธิษฐานก็อดกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้

การเยี่ยมเยียนได้ผ่านไป นางชั้นให้การต้อนรับไชชั้นและคุณแม่ของเขาให้ได้รับความสบายใจ เธอได้รับประทานขนมและข้าวที่พวกเขานำมาให้ และเมื่อเขาจากไปเธอก็ติดตามไปส่ง

เมื่อกลับมาถึงบ้าน เธอรู้สึกสบายใจเหมือนพื้นจากไข้หนัก แต่ความอ่อนเปลี้ยเพลียแรงได้เริ่มมีแก่เธอ เธอทำอะไรบ้างเมื่อต้องรับชมละครซึ่งฆ่าบุตรชายของเธอ ช่างเป็นการฝันธรรมชาติจริง ๆ

เธอรู้สึกไม่สบายใจ ความคิดทรมานใจและการฝันร้ายได้กลับคืนมาหาอีก ในยามนี้ น้ำตาของเธอไหลรินออกมานองหน้าข้าง ๆ เธอภายในห้อง ทารกน้อยนอนหลับสนิทหาได้รู้สึกต่อความโศกเศร้าของผู้เป็นแม่ไม่ ภายนอกห้องเริ่มมืด ท้องฟ้าเต็มไปด้วยแสงระยิบระยับของดวงดาว เป็นดวงดาวที่เคยส่องแสงดูความเศร้าโศกของนางมาเรียเมื่อสองพันปีก่อนโน้น

ภายในปีเดียวหลังจากเกิดการจลาจลแล้ว ไชชั้นได้กลับใจเป็นคริสเตียน บางครั้งเขาเดินทางไปกับศิษยาภิบาลชั้นเมื่อมีการไปเทศนาตามที่ประชุมคริสเตียนในภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ ในโอกาสเหล่านี้เมื่อศิษยาภิบาลชั้นพูดเหตุการณ์จลาจล เขาจะกล่าวถึงไชชั้นด้วย

“ข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองยังไม่ได้ทำหน้าที่ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้โดยเต็มเปี่ยมโดยอภัยโทษให้แก่ไชชั้น ความประสงค์ของข้าพเจ้าก็คืออยากจะให้เขาถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าด้วยตัวของเขาเอง โดยการถวายตัวเป็นนักเทศน์ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและพยายามนำพาเขา ของจร่วมใจกับข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อเขา”

ศิษยาภิบาลชั้นได้อธิษฐานเพื่อไชชั้นอย่างสม่ำเสมอ ในฤดูใบไม้ผลิปี 1949 หลังจากที่ไชชั้นได้เป็นคริสเตียนแล้ว และได้เข้าเป็นนักศึกษาในโรงเรียนพระคัมภีร์ที่ปูซาน ศิษยาภิบาลชั้นเขียน จดหมาย

ถึงเขาบ่อย ๆ และเมื่อเขาตอบจดหมาย เขาทำหน้าที่ของถึงศิษยาภิบาลชั้นโดยใช้คำว่าคุณพ่อ และพูดถึงครอบครัวชั้นเหมือนครอบครัวของเขาเอง

ไซซันรู้ความประสงค์ของศิษยาภิบาลชั้นที่มีต่อเขา และอยากจะให้ท่านสมหวัง แต่เขามีอุปสรรคจากความอ่อนแออันใหญ่หลวง ครั้งแรกเขากลับประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกนั้นรู้ประวัติของเขา เขาอ่อนแอด้านจิตวิญญาณ สุขภาพของเขาไม่สมบูรณ์ ตัวซีดผอมเพราะโรคน้ำย่อยพิการและมีโรคมลาเรียคุกคาม ต่อมาการป่วยเป็นผลกระทบกระเทือนต่อปอดด้วยต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลระยะหนึ่ง แต่ในไม่ช้าการป่วยทางจิตวิญญาณก็หายขาด ความกลัวต่อฝูงชนก็หายไป “ถึงแม้ผมไม่มีคุณวุฒิที่จะสอนในโรงเรียนรวิวารศึกษา แต่ผมก็ได้ติกลงเรียกเด็กเข้ามาร่วมกันประชุมอาทิตย์ละครั้งที่ผมออกไปกับกลุ่มนักเรียนเพื่อประชุมเทศนาตามถนนที่บริเวณหน้าสถานีรถไฟ และที่ตลาดผมได้แจกใบปลิวด้วย”

ขณะที่ศิษยาภิบาลชั้นนั่งอ่านจดหมายต่าง ๆ ของไซซันที่บ้าน ใจของเขาก็หันกลับย้อนไปหาอดีตหลายปีมาแล้ว เรื่องราวทั้งหมดเป็นไปอย่างไม่คาดฝัน เป็นเวลานานที่เขาเฝ้าคอยอยู่ในคุกและได้รับการหนุนใจ โดยคิดว่าบุตรชายของเขาทำหน้าที่ประกาศแทน แต่แล้วทุกสิ่งก็ระเบิดออกมาเป็นเสียง ๆ เมื่อมัทธิวได้ทรยศโดยก้มหน้าเคารพต่อศาสนาซินโต แต่ถึงกระนั้นพระเจ้าทรงใช้เวลาครั้งนั้นเป็นการเตรียมเพื่อนงานประกาศในอนาคตของมัทธิว แต่แล้วทุกอย่างก็สูญสลายไปสิ้น

ศิษยาภิบาลชั้นยืนขึ้น และอ่านจดหมายของไซซันต่อไป “ผมบอกไม่ถูกเลยว่ารู้สึกดีใจเพียงใดที่ได้มาศึกษาที่นี่ ผมตระหนักดีว่าจะต้องถวายตัวและทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักผมและช่วยผมให้พ้นจากประตูแห่งความตาย และเพราะความรักนี้เอง ผมจึงได้มาเชื่อฟังในพระคริสต์ไม่ใช่เพราะอยากจะได้สวรรค์และหนีจากนรกเท่านั้น แต่ผมต้องการถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าจนกว่าวาระสุดท้ายของชีวิต ผมรู้สึกขอบพระคุณเหลือเกินที่ได้เกิดใหม่ตรงประตูแห่งความตาย.....

“โปรดอย่ากังวลใจถึงผมเลย ผมเรียนพระคัมภีร์ อธิษฐานร่วมในการร้องเพลงและฝึกเทศนาโปรดอธิษฐานเพื่อผมมาก ๆ ในฐานะที่ผมเป็นบุตรหัวปีของคุณพ่อ ผมจะทำทุกอย่างเพื่อให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเจริญขึ้น คุณพ่อครับ โปรดยกโทษให้ผมทุก ๆ อย่าง เพราะความรักของคุณพ่อที่มีต่อผม เป็นความรักที่พระเจ้าประทาน ผมจะพยายามให้ความปรารถนาของคุณพ่อสำเร็จ ผมจะทำทุกอย่างสุดกำลังเพื่อเจริญรอยตามน้องชายทั้งสองของผม”

ศิษยาภิบาลชั้นมองออกไปยังทุ่งนาที่มีแสงแดดจ้า และนึกถึงพระวณะที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ที่ว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื้อยเนาไปก็จะคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื้อยเนาไปก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก”

เมื่อศิษยาภิบาลฉันคิดถึงหลักคำสอนของพระคริสต์เกี่ยวกับเมล็ดข้าว ทำให้จิตใจของท่าน
กระจ่างขึ้น แล้วท่านก็ถอนหายใจสรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้า

หนังสือชุด ชีวิตคริสตชน ที่เคยตีพิมพ์แล้วมี

1. ค่าของชีวิต (พิมพ์ครั้งที่ 2) 5.00 บาท
โดโรธี คล้าก. วิลสัน เขียน
2. บุคคลมนุษย์กินคน (พิมพ์ครั้งที่ 2) 5.00 บาท
กองบรรณาธิการ โอ.เอ็ม.เอฟ. เรียบเรียง
3. ดาวร้ายวัยรุ่น (พิมพ์ครั้งที่ 3) 6.50 บาท
เดวิด วิลเกอร์สัน เขียน
4. ทางรถไฟมฤตยู (ตีพิมพ์ครั้งที่ 3) 6.00 บาท
เอิร์นเนส กอร์ดอน เขียน
5. เมื่อฟ้าสีทอง (พิมพ์ครั้งแรก) 6.00 บาท
ธวัช เย็นใจ เขียน

ตอนหนึ่งจาก *สิ้นแผ่นดิน*

“จากระยะเวลา 23 ปี ที่ทำงานกับคนโรคเรื้อน และจากระยะเวลา 5 ปี ในคุกที่ไม่ยอมไหว้รูปเคารพ และบัดนี้เขายังขอบพระคุณสำหรับการตายของบุตรชายทั้งสองที่ถูกฆ่า นี่เป็นการกระทำของมนุษย์ธรรมดาสามัญหรือเปล่า”